PLATO

AYN RAND

HAYATIN KAYNAĞI, MANASI VE HAYSİYETİ: EGO

ANTHEM

EGO

ANTHEM

AYN RAND

ÇEVİRİ
Şerif Yıldız

PLATO

Ego / Ayn Rand
Özgün Adı / Anthem

Genel Yayın Yönetmeni: Sinan Çetin

Editör: Uygar Karal
Çeviren: Şerif Yıldız
Kapak Tasarımı: Güneş Keçebaş

Baskı ve Cilt:
İdil Matbaası Davutpaşa Cad. No:123
Topkapı / İstanbul
Sertifika No:11410

4. Baskı: İstanbul, Nisan 2011
ISBN: 978-975-6381-24-3

© C. Brown Ltd. 1968
Bu kitabın telif hakları Akçalı Telif Ajansı aracılığıyla alınmıştır.

Plato Film Yayınları
Akyol Caddesi Vişne Sokak 14/2 Cihangir / İstanbul
Telefon: (0212) 252 45 83 (pbx) Faks: (212) 249 35 84
yayin@platofilm.com

Bu hikâye 1937 yılında yazılmıştı.

Yayınlamak için hikâyeyi yeni baştan hazırladım, ancak stilini hiç değiştirmedim. Bazı kısımlarına daha çok itina edip, birtakım aşırı kelimeleri çıkarttım. Fakat fikir ve olaylarda hiçbir değişiklik yapmadım. Temanın muhteviyat ve yapısına hiç dokunulmamıştır. Hikâye, eskisinin aynıdır. Yalnızca meseleyi daha açık bir şekilde ortaya koydum. Eserin ruhu ve belkemiği olduğu gibi kaldı. Bunların aydınlanmaya ihtiyacı yoktu zaten.

Hikâyeyi ilk yazıldığı vakit okuyan bazı kimseler bana, "kolektivizm fikrine karşı çok insafsız olduğumu" söylemişlerdi. Kolektivizm'in hiç de yazdıklarım gibi olmadığı kanaatindeydiler. Onlara göre kolektivistler böyle şeyleri; ne düşünürler, ne ifade ederler, ne de bunların müdafaasını yaparlardı. Oysa daha bugün de, bu düşüncelerin bazıları zararlı meyvelerini vermeye başlamıştır.

Sadece "Kâr için değil, kullanmak için istihsal" sloganının şimdi birçok insan tarafından beylik bir lâf olarak, hem de makbul ve uygun bir emeli belirten beylik bir lâf olarak benimsendiğine dikkati çekmek isterim. Eğer bu slogandan herhangi açık bir mana çıkartılabiliyorsa bu, "Bir insanın çalışmasındaki sebep kendi ihtiyacı, arzusu ve kazancı olmayıp da başkalarının ihtiyaçları olmalıdır," fikri değil de nedir?

Bir an için düşünelim, daha şimdiden bizim de meslek meclisimiz ve daha birçok benzeri meclisimiz var. Bunlar henüz bizim üstümüzde mutlak bir hâkimiyet kurmadılarsa, bu acaba niyetlerinin olmadığından mıdır?

Ben öyle düşünmememe rağmen, 1930'larda birçok insanın, dünyanın nereye gittiğini görememelerinin bazı mazeretleri vardı. Bugün artık deliller o kadar aşikârdır ki gerçeği görememiş olmanın hiçbir mazereti kabul edilemez. Bugün bunu göremeyenler için ne kör, ne de masumdur diyebiliriz.

Bugünün en büyük suçu, bazı ahlâkî noksanlarından ötürü kolektivizmi kabul eden insanlar tarafından işlenmektedir. Kabul ettikleri şeyin mahiyetini kendi kendilerine itiraf etmekten kaçan insanlar tarafından; köleliğe erişmek için bilhassa yapılan plânları destekleyen, fakat kendilerinin hürriyet aşığı olduğunu söyleyip bu gibi boş iddiaların arkasına saklanan insanlar tarafından; fikirlerin muhteviyatının tetkik edilmesine lüzum olmadığına, prensiplerin izahına lüzum olmadığına ve hakikatlerin gözleri kapatarak bertaraf edilebileceğine inanan insanlar tarafından işleniyor bu suç. Kendilerini toplama kamplarında ve kana bulanmış dünyanın harabeleri arasında bulunca, "Fakat ben bunu demek istememiştim!" diye sızlanarak manevî mesuliyetten kaçabileceklerini zannediyorlar.

Esareti isteyenler, onu istediklerini açıkça söylemek haysiyetini de göstermelidirler. Müdafaa ettikleri veya göz yumdukları şeyin hakiki manasını ve neticelerini düşünmelidirler. Kolektivizm taraftarı olanlar, kolektivizmin tüm katî ve sarih manasını, üzerine bina edildiği prensipleri ve bu prensiplerin varacağı nihaî neticeleri düşünmelidirler.

Düşünmeli ve ondan sonra istedikleri şeyin gerçekten bu olup olmadığına karar vermelidirler.

Ayn RAND

1

BÜYÜK SUÇ. Başkalarının düşünmediği kelimeleri düşünüp onları kimsenin göremeyeceği bir kâğıda geçirmek büyük suçtur Bizim Şehrimiz'de. Çok adi ve kötü bir harekettir bu. Sanki herkesten gizli, tek başımıza konuşuyormuşuz gibi... Hâlbuki kendi kendimize konuşmaktan veya herhangi bir şey yapmaktan daha büyük bir suç olmadığını pekâlâ biliyoruz. Bizim Şehrimiz'in kanunları, insanların ancak "Meslekler Meclisi" tarafından emredildiği takdirde yazı yazabileceklerini söyler. Meclis bizi affetsin.

Aslında suçumuz bu kadar da değil. Biz daha büyük bir suç işledik. Öylesine büyük ki bu suçun adı bile yok şehrimizin kanunlarında. Meydana çıktığı takdirde ne ceza göreceğimizi belki Meclis bile bilmiyor. Çünkü böylesine bir suç işlenebileceği insanoğlunun aklına dahi gelmemiştir. Bu yüzden de bu suça karşı kanunla tedbir alınmamıştır.

Burası karanlık ve sakin. Mum alevi bile kıpırdamadan yanmakta. Bu tünelin içinde kâğıt üzerinde hareket eden elimizden başka hiçbir hayat izi yok. Burada, toprağın altında yalnızız. "Yalnızlık" korkunç bir kelime. Bizi yöneten kanunlar; insanlar arasında hiç kimsenin, hiçbir zaman yalnız olamayacağını söyler. Çünkü yalnızlık, bütün kötülüklerin kökü ve günahların en büyüğüdür. Fakat biz bugüne kadar birçok kanuna karşı geldik.

Ve şimdi burada da kendi vücudumuzdan başka bir şey yok. Yani kanunlara rağmen yalnızız.

Yere uzanmış iki bacağımızı ve karşımızdaki duvarda bir tek kendi başımızı görmek bir garip geliyor bize.

Bu acayip kovukta etrafımızı saran duvarlar sayısız çatlaklar taşıyor. Bu çatlaklardan kan kadar koyu ve ağır su derecikleri sessiz sessiz akmakta. Geldikleri yer kadar gittikleri yer de meçhul olan ve yalnız bizim tarafımızdan görülen derecikler bunlar...

Elimizdeki mumu, sokak süpürücüleri yurdunun kilerinden çaldık. Meydana çıktığı takdirde ıslahhanede on sene geçiririz. Fakat bu hiç önemli değil. Önemli olan, ışığın çok kıymetli oluşu ve suçumuz olan işin yapılabilmesinde ona büyük ihtiyacımızın olmasıdır. Suçumuzun karşılığı olan cezanın ne olacağını düşünerek vakit kaybetmeden yazmalıyız ki bu çok kıymetli şeyi boşuna harcamış olmayalım. İşimizden, büyük bir suç olan işimizden başka hiçbir şeyin bizim için önemi yok şu anda. Ama yine de yazmalıyız. Çünkü -Meclis bizi affetsin- bir kerecik bile olsa, hiç kimseye değil, kendi kendimize konuşmak istiyoruz.

Bütün insanların sol bileklerine taktıkları, üzerinde isimleri olan demir bilezikte yazıldığı gibi bizim ismimiz, Eşitlik 7–2521. Yirmi bir yaşındayız. Boyumuz bir metre seksen beş santim. Aslında bu boy bizim için manevî bir külfet. Çünkü bu boyda fazla insan yok. Hattâ öğretmenler ve liderler suratlarını asıp bizi göstererek "Sizin kemiklerinizde kötülük var, Eşitlik 7-2521." demişlerdi. "Çünkü vücudunuz diğer kardeşlerinizin vücutlarından daha büyük." Ne yapalım, kemiklerimizi ve vücudumuzu değiştirmek elimizde değil ki!"

Biz lânetli doğmuşuz. Bu lanet, bizi yasaklanmış düşüncelere sevk etti her zaman. İnsanların arzu etmemeleri gereken şeylere arzu duymamıza sebep oldu. Bu yüzden de kötü olduğumuzu biliyoruz. Ne var ki bu kötülüğe karşı koymak için de içimizde en ufak bir istek yok. Bunu bilmek ve karşı koymamak bizim için bir mucize, aynı zamanda da gizli bir korku.

Aslında diğer kardeşlerimiz gibi olmalıyız. Çünkü bütün insanlar aynı olmalıdır. Dünya Meclisi Sarayı'nın giriş kapısı üzerinde, mermer üstüne kazılmış sözler vardır. Ne zaman baştan çıkacak gibi olsak bu sözleri kendi kendimize tekrar ederiz:

"Biz; bütünün içinde bir, birin içinde bütünüz."

"Ebedî, bölünemeyen ve tek olan BİZ'den başka kimse yoktur."

Şimdi bunları kendi kendimize yine tekrarlıyoruz. Fakat artık bir işe yaramıyor.

Bu cümleler, çok eskiden kazılmış. Harflerin oluklarındaki yeşil küfler ve mermerin üstündeki sarı yollar, yazıların, insanların sayabilecekleri senelerden daha da eski olduğunu gösteriyor. Ama şehir halkının kabul edebileceği yegâne hakikat bu kelimelerde gizlidir. Çünkü onlar Dünya Meclisi Sarayı'nın kapısına yazılmıştır. Dünya Meclisi de bütün hakikatlerin doğduğu yerdir. Bu, Büyük Doğuş'tan beri böyledir. Ondan evvelini de zaten hiç kimse hatırlayamaz.

Zaten, Büyük Doğuş'tan evvelki zamanlardan asla bahsetmemeliyiz. Yoksa ıslahhanede üç sene geçirmek zorunda kalırız. Sadece, Faydasızlar Evi'ndeki yaşlılar ve eskimişler, geceleri gizli gizli o devirler hakkında fısılda-

şırlar. Bu yaşlılar, Ağza Alınmaz Devirler hakkında, garip ve bizim anlamamızın imkânsız olduğu birçok şey söylerler. Meselâ; göğe kadar yükselen kulelerden, atsız yürüyen vagonlardan ve alevsiz yanan ışıklardan bahsederler. Fakat o devirler kötüymüş. Zaten, insanlar Büyük Hakikat'i gördükten sonra o devirlerin kıymeti hiç kalmamış.

Büyük Hakikat denen şey şudur: "*Bütün insanlar birdir, bütün insanların ortak arzularından başka arzu olamaz.*"

Bütün insanlar iyi ve akıllı. Sadece biz, Eşitlik 7-2521, lânetli doğmuşuz. Çünkü biz kardeşlerimiz gibi değiliz. Hayatımıza baktığımızda da her zaman böyle olduğumuzu ve bu lanetin bizi adım adım en büyük günahımıza; burada, yerin altında saklı olan en sonuncu suçumuza ittiğini görüyoruz.

Şehrin, aynı senede doğmuş diğer çocukları ile beraber beş yaşına kadar yaşadığımız Bebekler Evi'ni hatırlıyoruz. İçinde yüz tane yataktan başka hiçbir şeyi olmayan bembeyaz ve tertemiz yatakhanelere sahip Bebekler Evi'ni... O zamanlar biz de aynı diğer kardeşlerimiz gibiydik ve bir tek günahımız kardeşlerimizle dövüşmekti. "Hangi yaşta, hangi sebepten dolayı olursa olsun, kardeşler arasında dövüşmekten daha kötü çok az kabahat vardır." Yurdun Meclisi bize böyle söylerdi ve o senenin bütün çocukları arasında en çok biz mahzene kapatılırdık. Beş yaşına geldiğimiz vakit Talebeler Evi'ne yollandık. Burada on senelik öğretim devremiz için on tane koğuş vardı. Bizim Şehrimiz'in insanları 15 yaşına gelinceye kadar öğrenmeli, ondan sonra da çalışmalıdırlar.

Talebeler Evi'nin kulesindeki koca çan çalınca kalkar, ondan sonraki çalışında da yatardık. Üstümüzdeki-

leri çıkartmadan evvel, koca yatakhanede ayakta durarak sol elimizi havaya kaldırıp başımızdaki üç öğretmenle beraber, bilinmeyen bir tanrıya şu duayı ederdik:

"Biz hiçbir şeyiz. İnsanoğlu her şey Kardeşlerimizin lütfu ile yaşamaya hak kazanmışız. Varlığımız kardeşlerimiz sayesinde ve onlar içindir. Âmin."

Ondan sonra uyurduk, içinde yüz tane yataktan başka bir şey olmayan bu bembeyaz ve tertemiz yatakhanelerde...

Biz Eşitlik 7-2521, Talebeler Evi'ndeki o senelerde mutlu değildik. Bu mutsuzluğumuz, öğrenmenin bizim için çok zor olduğundan değil, bilakis çok kolay olduğundandı. İşleyen bir kafa ile doğmuş olmak Bizim Şehrimiz'de büyük bir suçtur. Kardeşlerimizden daha değişik olmak iyi bir şey değildir. Onlardan üstün olmaksa affedilmesi imkânsız bir kötülüktür. Öğretmenler böyle söylerdi ve bize, Eşitlik 7-252l'e baktıkça suratları asılırdı.

Biz aslında içimizdeki lanete karşı koymaya belli bir süre gayret de ettik. Derslerimizi unutmaya çalıştık fakat her zaman hatırladık. Öğretmenin öğrettiklerini anlamamaya çalıştık fakat her zaman daha öğretmenler söylediklerini bitirmeden anladık. Gayet zayıf ve yarım akıllı olan Birlik 5-3992'ye bakarak Birlik 5-3992'nin söyledikleri ve yaptıkları gibi söylemeye ve yapmaya çalıştık. Böylece Birlik 5-3992'ye benzeyeceğimizi zannettik fakat her nasılsa, öğretmenler öyle olmadığımızı biliyorlardı. Ve bütün bunlardan ötürü olsa gerek, diğer çocuklara nazaran en çok biz kırbaçlanıyorduk.

Öğretmenler adildir. Çünkü onlar, Meclisler tarafından seçilirler ve Meclisler, bütün insanların sesi olduğu için adaletin de sesidirler. Meselâ; onbeşinci yaş günü-

müzde başımıza gelen belâya kalbimizin en derin köşesinden gizli gizli üzüldüğümüz vakit, bunun kendi suçumuzdan olduğunu biliyoruz. Çünkü öğretmenlerimizin sözlerine aldırış etmemekle bir suç işledik. Onlar hepimize şöyle demişlerdi:

"Talebeler Evi'ni terk ettiğiniz vakit hangi işte çalışmak isteyeceğinizi aklınızdan bile geçirmek cüretinde bulunmayınız. Meslekler Meclisi'nin sizler için seçtiği işi yapacaksınız. Çünkü Meslekler Meclisi aklıselimi ile kardeşlerinizin size nerelerde ihtiyacı olduğunu, sizin o değersiz küçük kafalarınızdan daha iyi bilir. Ve eğer kardeşleriniz tarafından size ihtiyaç hissedilmiyorsa vücutlarınızla dünyaya yük olmanıza hiçbir sebep yok."

Bunu çocukluk senelerimizde çok iyi biliyorduk. Yine de üzerimizdeki lanet, irademizi kırdı. Biz suçluyduk ve burada da suçumuzu itiraf ediyoruz. Suçumuz, en büyük günahlardan biri olan "tercih etmek"ti. Biz, bazı işleri ve dersleri diğerlerine tercih etmiştik. Büyük Doğuş'tan beri seçilmiş meclislerin hikâyelerini iyi dinlememiştik. Biz ilmi seviyorduk. Bilmek ve etrafımızdaki şeyler hakkında her şeyi öğrenmek istiyorduk. Öğrenimimiz sırasında o kadar çok şey merak ettik ve sorduk ki öğretmenlerimiz buna ancak yasaklama ile bir hâl çaresi bulabildiler.

Biz; gökte, suyun altında, çiçeklerin büyümesinde birçok bilinmeyen şey olduğunu düşünüyorduk. Fakat Alimler Meclisi; bu işlerde esrarlı bir taraf bulunmadığını, Alimler Meclisi'nin her şeyi bildiğini söylerdi. Aslında biz de öğretmenlerimizden birçok şey öğrendik. Dünyanın düz olduğu, güneşin onun etrafında dönerek gece ve gündüzü meydana getirdiği gibi... Denizlerde esen ve

kocaman gemilerimizin yol almasını sağlayan bütün rüzgârların isimlerini, insanların hastalıklarını tedavi etmek için onlardan nasıl kan akıtılacağını öğrendik...

Biz ilmi seviyorduk. Karanlıkta, o gizli saatte, geceleri uyandığımız vakit etrafımızda kardeşlerimiz değil de sadece onların yataktaki şekilleri ve horlamaları varken gözlerimizi yumup, dudaklarımızı sımsıkı kapatıp, kardeşlerimizin görüp duyacağı veya tahmin edeceği en ufak bir harekete sebep olmamak için nefesimizi dahi durdurup vaktimiz geldiği zaman Alimler Evi'ne yollanmak istediğimizi düşünürdük.

Bütün büyük, modern icatlar Alimler Evi'nde yapılırdı. Meselâ en yeni icat, mumun balmumu ve iplikten nasıl yapıldığı idi. Bu, yüz sene kadar önce keşfedilmişti. Sonra, bizi yağmurdan koruması için pencerelerimize koyduğumuz camın nasıl yapıldığı da yeni bulunmuştu. Bütün bunları bulabilmek için alimlerin dünyayı incelemeleri; nehirlerden, topraktan, taştan ve rüzgârdan bilgi edinmeleri lâzımdı. Eğer biz de Alimler Evi'ne gidebilirsek, biz de bütün bunlardan yararlanabilecektik. Alimler Evi'nde sual sormak yasaklanmadığı için bilmediğimiz şeyler hakkında bile birçok sual sorabilecektik. Ne var ki bu sualler, Alimler Evi'ne daha gitmediğimiz şu anda bile bize hiç dinlenmek fırsatı vermiyor. Lanetimizin bizi durmadan, bilmediğimiz şeyleri aramak üzere niçin kışkırttığını bilmiyoruz. Fakat buna karşı koyacak gücü de kendimizde bulamıyoruz. Bizim olan bu dünyada bir takım büyük şeylerin olduğunu, eğer öğrenmeye çalışırsak bunların ne olduğunu bilebileceğimizi ve bunları bilmemizin gerekli olduğunu içimizden bir ses bize durmaksızın fısıldıyor. "Niçin bilmeliyiz?" diye soruyo-

ruz ama hiçbir cevap gelmiyor. Kesin olarak bildiğimiz tek şey, bilebileceğimiz her şeyi bilmek arzusunu içimizde şiddetle taşıdığımızdır.

Onun için Alimler Evi'ne gitmeyi arzuladık. Bu arzumuz o kadar büyüktü ki geceleri battaniyenin altında ellerimiz titriyordu ve biz dayanamadığımız o büyük arzuyu durdurmak için kolumuzu ısırıyorduk. Bütün bu yaptıklarımız ve düşündüklerimiz büyük kötülüktü. Bu yüzden de sabahları kardeşlerimizin yüzlerine bakmaya utanıyorduk. Çünkü Bizim Şehrimiz'de insanlar kendileri için hiçbir arzuda bulunamazlar.

Belki de bütün bu kötülüklerimiz yüzünden Meslekler Meclisi'nin 15 yaşına gelenlerin hayatları boyunca yapacakları işi bildirdikleri vakit cezalandırıldık.

Meslekler Meclisi, ilkbaharın ilk günü geldi ve büyük salondaki yerini aldı. 15 yaşındaki bizler ve öğretmenler büyük salonda toplandık. Meslekler Meclisi salonun en yüksek yerinde oturuyor ve her talebeye sadece iki kelime söylüyordu. Talebeleri teker teker çağırıyorlardı ve her talebe birbiri arkasına önlerine gelince Meclis, "marangoz" veya "lider" veya "doktor" veya "aşçı" diyordu. Bunun üzerine her bir talebe sol kolunu kaldırıp: "Kardeşlerimizin emirleri yerine getirilecektir", diye cevap veriyordu.

Eğer Meclis "marangoz" veya "aşçı" dediyse talebeler verilen vazifeye göre çalışmaya başlıyorlar ve artık ders görmüyorlardı. Ama eğer meclis, "lider" dediyse o talebeler üç katlı olduğu için şehrin en büyük binası olan Liderler Evi'ne gidiyorlardı. Orada bütün insanların katıldığı hür ve umumî bir seçimle Şehir Meclisi'ne ve Devlet Meclisi'ne veya Dünya Meclisi'ne seçilebilmek

üzere aday olabilmek için uzun seneler ders görüyorlardı. Fakat biz büyük bir şeref olmasına rağmen lider olmak arzusunda değildik. Biz alim olmak istiyorduk.

Böylece büyük salonda sıramızın gelmesini bekledik. Sonunda Meslekler Meclisi'nin ismimizi çağırdığını duyduk: "Eşitlik 7-2521." Kürsüye doğru yürüdük. Bacaklarımız titremiyordu. Başımızı kaldırıp Meclis üyelerine baktık. Meclis üç erkek, iki kadın olmak üzere beş kişi idi. Hepsinin saçları beyazdı, yüzleri de kuru bir nehir yatağının toprağı gibi yer yer çatlamıştı. Yaşlıydılar, sanki Dünya Meclisi Tapınağı'nın mermerinden de yaşlı... Karşımızda oturuyorlar ve hiç kıpırdamıyorlardı. Nefes alıp almadıklarından bile endişe edilebilirdi. Fakat biz hayatta olduklarını biliyorduk. En yaşlılarının bir parmağı havaya kalktı, bizi gösterdi ve tekrar yerine düştü. Hareket eden tek şey de buydu, zira bu yaşlının dudakları, "Sokak süpürücüsü" derken bile hareket etmiyordu.

Meclis üyelerinin yüzlerine bakmak için kafamızı daha yukarıya doğru kaldırırken boynumuzun adalelerinin kasıldığını hissettik. Memnunduk. Suçlu olduğumuz malûmumuzdu, hiç olmazsa şimdi suçumuzun cezasını çekme fırsatını bulmuştuk. Hayattaki vazifemizi kabul edecektik, kardeşlerimiz için memnuniyet ve istekle çalışacaktık. Ve onların bilmediği fakat bizim bildiğimiz kendilerine karşı işlenilmiş suçumuzu belki de bu şekilde affettirebilecektik. Onun için de memnunduk. Arzumuza karşı kazanılmış zafer yüzünden kendimizle iftihar ediyorduk. Sol kolumuzu havaya kaldırdık ve dedik ki:

"Kardeşlerimizin emri yerine getirilecektir." Sesimiz o gün salondaki en sakin ve en metin sesti. Doğrudan doğruya meclis üyelerinin gözlerinin içine baktık. Bu

gözler, mavi cam düğmeler kadar cansız ve manasızdı.

Böylece Sokak Süpürücüleri Evi'ne gittik. Burası dar bir sokakta gri bir evdi. Avlusunda Ev Meclisi'nin saati söyleyebilmesi ve zili ne zaman çalacağını görebilmesi için bir güneş saati vardı.

Burada sabahları zil çaldığı vakit hepimiz yataklarımızdan kalkarız. Doğuya bakan camlarımızdan gök yeşil ve soğuk görünür. Biz giyinip yemekhanede kahvaltımızı edinceye kadar güneş saatinin üzerindeki gölge yarım saat kadar ilerler. Yemekhanemizde, her birinin üzerinde yirmi tane toprak tabak ve yirmi tane toprak çanak olan beş uzun masa vardır. Kahvaltıdan sonra elimizde süpürgelerimiz ve faraşlarımızla şehrin sokaklarındaki işimizin başına gideriz. Beş saat sonra güneş yükselince eve döner ve yarım saat süren öğle yemeğimizi yeriz. Ondan sonra da tekrar işe gideriz. Beş saat sonra kaldırımdaki gölgeler grileşmeye başlar. Gök, aslında ışıklı olmayan derin ve garip bir parlaklıkla mavileşir. O zaman, bir saat süren akşam yemeğimiz için geri geliriz. Sonra zil çalar ve biz Sosyal Toplantı için, şehir salonlarından biri istikametinde, sıra halinde yola koyuluruz. Şehrimizin diğer sakinleri de değişik iş yerlerinden sıra halinde gelirler. Artık, mumlar yanmıştır...

Çeşitli evlerin meclisleri kürsüden hitap ederek, bize vazifelerimizden ve kardeşlerimizden bahsederler. Ondan sonra ziyaretçi liderler kürsüye çıkarak o gün Şehir Meclisi'nde yapılan konuşmaları anlatırlar. Bu konuşmalar hepimizi ilgilendirir çünkü Şehir Meclisi bütün insanları temsil eder ve orada geçen konuşmaları da bütün insanlar bilmelidirler. Bundan sonra marşlar söyleriz: "Kardeşlik Marşı", "Eşitlik Marşı" ve "Müşterek

Ruh Marşı" gibi...

Eve döndüğümüz zaman, gök artık morarmıştır. Ondan sonra zil çalar ve biz sıra halinde, üç saat sürecek olan sosyal eğlence için Şehir Tiyatrosu'na gideriz. Orada bir piyes gösterilir. Aktörler Ev'inden iki büyük koro, iki ses halinde; aynı anda hem konuşur hem cevap verirler. Piyesler, çalışmak ve çalışmanın fazileti hakkındadır. Piyes sona erince düz bir sıra halinde eve döneriz. Bu sırada gök, patlamaya hazır bir vaziyette, titreyen gümüş taneciklerin deldiği kara bir elek gibidir. Gün bitmiştir. Yataklarımıza girer ve sabah zili çalıncaya kadar uyuruz; içinde yüz tane yataktan başka bir şey olmayan, bembeyaz ve tertemiz yatakhanelerde.

İki bahar evvel, yani suçumuzu işleyene kadar, dört senenin her bir gününü bu şekilde geçirdik. Zaten bütün insanların, kırk yaşına gelinceye kadar bu şekilde yaşamaları lâzımdır. Bizim Şehrimiz'deki insanlar kırk yaşında artık eskirler. Bu yaşa gelince de eskilerin yaşadığı,Faydasızlar Evi'ne gönderilirler. Eskiler çalışmazlar, onlara devlet bakar. Yazın güneşte, kışın ateşin kenarında otururlar. Yorgun oldukları için pek sık konuşmazlar. Yakında ölecekleri de zaten onların malûmudur. Bir mucize olup da bazıları kırk beş yaşına kadar yaşarsa tanınamayacak kadar ihtiyarlarlar ve Faydasızlar Evi'nin önünden geçen çocuklar onlara hayret dolu nazarlarla bakar. İşte bizim hayatımız da bizden evvel gelmiş veya bizimle yaşıt olan kardeşlerimizin hayatları da hep aynı olacaktır. Daha doğrusu; eğer bizim için her şeyi değiştiren o suçu işlemeseydik, biz de aynı hayatı yaşayacaktık. Ama üzerimizdeki lanet bizi bu suça sürükledi.

Bütün kardeş sokak süpürücüleri gibi biz de iyi bir

sokak süpürücüsü idik. Diğer kardeşlerimizden tek farkımız lânetlenmişliğimizden gelen affedilmez öğrenmek arzumuzdu. Ağaçlara, toprağa ve gece yıldızlara uzun uzun bakardık. Alimler Evi'nin avlusunu süpürürken; alimlerin attıkları kuru kemikleri, maden parçalarını ve cam tüplerini toplardık. Bütün bunları saklayıp üzerinde çalışmak isterdik. Fakat saklayacak hiçbir yerimiz yoktu. Onun için de hepsini şehir kanalizasyonuna taşıdık. Ondan sonra da suç olan keşfimizi yaptık.

Bu bahar değil, ondan evvelki bir bahar günü idi. Biz sokak süpürücüleri üç kişilik gruplar halinde çalışırız. Biz Eşitlik 7-2521, Birlik 5-3992 ve Enternasyonal 4-8818 ile beraberdik. Birlik 5-3992 hasta bir gençti. Bazen vücutlarında bir kasılma olur gözleri beyazlaşır ve ağızları köpürürdü. Fakat Enternasyonal 4-8818 değişik bir insandı. Uzun boylu ve kuvvetli bir kimse olup gözleri ateş böceği gibi parlardı. Gözlerinin içi bile gülerdi. Enternasyonal 4-8818'e bakıp da gülümsememek imkânsızdır. Zaten bu yüzden de Talebeler Evi'nde sevilmezlerdi. Çünkü bizim hayatımızda bütün arkadaşlarımız gülmezken, sebepsiz yere gülümsemek doğru değildir. Üstelik buldukları kömür parçaları ile duvarlara resim çizmekten de geri kalmazlardı. Hâlbuki sadece Artistler Evi'ndeki kardeşlerimizin resim çizmeye hakları vardır. Enternasyonal 4-8818 de bu yüzden bizim gibi Sokak Süpürücüleri Evi'ne gönderildi.

Enternasyonal 4-8818'le biz arkadaşız. Aslında bu bir suç olduğu için, böyle söylemek bile kötülüğe işarettir. Bütün insanları sevmemiz gerektiğine ve bütün insanlar bizim arkadaşlarımız olduğuna göre onların arasından herhangi birini daha çok sevmemiz, tercih etme-

miz ayrılık yaratmış olmaktan ileri gelen büyük bir suçtur. Onun için Enternasyonal 4-8818 ile biz, arkadaşlığımız hakkında hiç mi hiç konuşmadık. Fakat biliyoruz. Birbirimizin gözlerinin içine bakınca bunu anlıyoruz. Zaten böyle sessizce bakıştığımız zaman her birimiz daha başka şeyler de hissediyoruz. Kelimelendirilmesi imkânsız olan bu garip hisler içimizde bir korku bırakıyor.

Evet, ne diyorduk, geçen bahardan evvelki bir bahar günü Birlik 5-3992, Şehir Tiyatrosu'nun yakınında bir baygınlık geçirdi. Onu tiyatronun çadırının gölgesine yatırarak Enternasyonal 4-8818 ile işimizi bitirmeye gittik. Tiyatronun arkasındaki geniş kayalık çukurun olduğu yere de beraberce geldik. Bu çukurda ağaç ve ottan başka hiçbir şey yoktur. Ötesinde ise bir ova uzanır. Onun da ötesinde insanların düşünmemeleri gereken Meçhul Orman vardır.

Otların arasında demir bir çubuk gördüğümüz vakit rüzgârın tiyatrodan savurduğu kâğıt ve bez parçalarını topluyorduk. Çubuk çok eski ve üzeri senelerden beri yağan yağmurdan dolayı paslı idi. Bütün kuvvetimizle çektik fakat yerinden kıpırdatamadık. Onun için Enternasyonal 4-8818'i yardımımıza çağırdık ve beraberce çubuğun etrafındaki toprağı ellerimizle kazdık. Aniden önümüzdeki toprak kaydı ve kara bir delik üzerinde demir bir mazgal kapağı ortaya çıktı.

Enternasyonal 4-8818 geriledi. Fakat biz, yani Eşitlik 7-2521, kapağı tuttuk ve yerinden oynattık. Kuyunun içinde sonsuz karanlığa doğru inen demir halkalar gördük. Bunlar bir merdiven gibi kullanılacak şekilde idi.

Enternasyonal 4-8818'e bakarak, "Biz aşağıya inece-

ğiz." dedik. Cevap, "Yasaktır!" oldu.

Biz, "Meclisin bu kuyudan haberi yok, onun için de yasak olamaz," diye cevap verince "Meclisin bu kuyudan haberi olmadığına göre, içine inmeye izin veren bir kanun da olamaz. Kanun tarafından izin verilmemiş olan her şey yasaktır," diye cevap verdiler.

Fakat bizim cevabımız şu oldu: "Ne olursa olsun biz aşağıya ineceğiz."

Şüphesiz korkmuşlardı, fakat orada durup aşağıya inmemize bakarak beklediler. Biz ise demir halkalara ayaklarımız ve ellerimizle asıldık. Altımızda hiçbir şey göremiyorduk. Üstümüzdeki göğe açılan delikse gittikçe küçülüyordu. Sonunda bir düğme büyüklüğü kadar kaldı. Biz ise hâlâ aşağıya iniyorduk. Nihayet ayağımız toprağa değdi. Gözlerimizi ovuşturduk çünkü etrafımızı göremiyorduk. Sonunda gözlerimiz karanlığa alıştı. Bu sefer de gördüklerimize inanamadık.

Bizim bildiğimiz yahut da bizden evvel yaşayan kardeşlerimizin bildiği hiçbir insan bu yeri yapmış olamazdı. Ama ne olursa olsun burası insanoğlu tarafından yapılmıştı. Çok büyük bir tüneldi burası. Dokunulduğu vakit, duvarları sert ve düzgündü. Taşa benziyordu fakat taş değildi. Yerde ince madenî hatlar uzanıyordu fakat demir değildi. Cam gibi pürüzsüz ve soğuktu fakat cam da değildi. Diz çöküp elimizle madenî hattı tutarak nereye gittiğini öğrenmek için ileriye doğru emekledik. Fakat ileride kopkoyu bir gece vardı. Bu gecenin içinde ise sadece dümdüz ve beyaz bir parıltı ile bizi, kendisini takip etmeye çağıran madenî hatlar görünüyordu. Fakat biz takip edemedik çünkü arkamızdaki ışık huzmesini kaybediyorduk. Onun için geri döndük ve elimiz ma-

denî hatlar üzerinde, yola çıktığımız yere vardık. Kalbimiz sanki parmak uçlarımızda atıyordu. Ondan sonra kafamızda çakan bir şimşek bize çok şeyi anlattı. Bu yer Ağza Alınmaz Devirler'den kalmıştı. Demek ki o devirler vardı ve o devirler hakkındaki bütün rivayetler doğruydu. Yıllar, yüzyıllar evvel yaşayan insanlar bizim bilmediğimiz çok şeyi biliyorlardı. Bir an şunları düşündük: "Burası kirli bir yer. Ağza Alınmaz Devirler'e ait olan şeyleri tutanlar belâlarını bulurlar."

Buna rağmen gerisin geriye emeklerken hattı tutan elimiz onu bırakmayacakmış gibi madene yapıştı. Sanki elimizin derisi susamıştı da madenin soğukluğunda devam eden gizli bir kuvvetten medet umuyordu.

Nihayet biz, Eşitlik 7-2521, dünyaya geri döndük. Enternasyonal 4-8818 bize bakarak geri geri çekildiler.

"Eşitlik 7-2521..." dediler, "Yüzünüz bembeyaz."

Fakat biz konuşamıyorduk. Olduğumuz yerde durup birbirimize baktık. Fakat Enternasyonal 4-8818 bize dokunmaya cesaret edemiyormuşçasına bir iki adım geriledi ve sonra gülümsediler. Ancak bu, neşeli bir gülümseyiş değildi, yalvaran ve kaybolmuş bir gülümseyişti. Biz ise hâlâ konuşamıyorduk. Sonunda dediler ki:

"Keşfimizi Şehir Meclisi'ne bildirelim her ikimiz de mükâfatlandırılırız."

Ancak bundan sonra konuşmaya başlayabildik. Sesimiz sert ve müsamahasızdı:

"Keşfimizi ne Şehir Meclisi'ne ne de başkasına bildirmeyeceğiz."

Şimdiye kadar bu gibi kelimeleri hiçbir zaman duymadıkları için olsa gerek, Enternasyonal 4-8818, el-

lerini yine de duymak istemiyorlarmış gibi kulaklarına götürdüler. Enternasyonal 4-8818'e "Bizi meclise ihbar edip gözlerinizin önünde kırbaçlanarak ölmemizi mi görmek istersiniz?" diye sorduk.

Bir an dimdik durdular, ondan sonra, "Biz ölürüz daha iyi," dediler.

"Öyleyse..." dedik, "Hiç ses çıkartmayın. Bu yer bizim. Bu yer bize, Eşitlik 7-2521'e aittir. Dünya üzerindeki başka hiçbir insan bu yere sahip çıkamaz. Ve eğer bir gün bu yeri teslim etmek zorunda kalırsak bilin ki hayatımızla beraber teslim edeceğiz."

Bunun üzerine Enternasyonal 4-8818'in gözleri, akıtmaya cesaret edemediği yaşlarla dolu dolu oldu. Fısıltı halinde konuştular, sesleri titriyordu. Söyledikleri kelimeler şekillerini kaybetmişti:

"Meclisin isteği her şeyin üzerindedir. Çünkü mukaddes sayılması gereken bu istek, bizim kardeşlerimizin isteğidir. Fakat eğer siz aksini istiyorsanız size itaat edeceğiz Eşitlik 7-2521. Bütün kardeşlerimizle iyi olacağımıza sizinle iyi olalım. Meclis bizlere merhamet etsin."

Bundan sonra beraberce Sokak Süpürücüleri Evi'ne doğru konuşmadan sessizce yürüdük.

Böylece bütün gecelerimiz aynı şekilde geçmeye başladı. Yıldızlar gökte yükselip sokak süpürücüleri Şehir Tiyatrosu'nda otururken biz, yani Eşitlik 7-2521, dışarı kaçarak karanlıklar içinde, karanlıktaki yerimize koşuyorduk.

Tiyatrodan çıkmak kolaydır. Mumlar sönüp aktörler sahneye çıkınca bizim çadırın kumaşının altından sürünerek kaçtığımızı hiçbir göz göremez. Daha sonra da sü-

pürgeci arkadaşlarımız sıra halinde tiyatrodan çıkarken gölgelere sığınıp Enternasyonal 4-8818'in yanındaki yerimizi almamız kolay olur. Bizim şehirde sokaklar karanlıktır ve etrafta hiç insan yoktur. Çünkü hiçbir insan, vazifesi sokakta yürümek olmadığı müddetçe şehir sokaklarında dolaşamaz. Biz her gece büyük suçumuzun saklı olduğu tünele koşup onu insanların gözlerinden gizlemek için demir mazgal kapağının üzerine yaydığımız taşları kaldırıyoruz. Biz her gece üç saat süre ile toprağın altında yalnızız.

Sokak Süpürücüleri Evi'nden; mum, çakmak taşları, bıçaklar ve taşlar çalıp tünelimize getirdik. Alimler Evi'nden ise cam tüpler, birtakım tozlar ve asitler çaldık. Artık her gece tünelin içinde üç saat oturup çalışıyoruz. Yabancı madenleri eritip asitleri karıştırıyoruz. Şehir kanalizasyonunda bulduğumuz hayvanların vücutlarını açıyoruz. Yollardan topladığımız kiremitlerden bir fırın yaptık. Etrafta bulduğumuz odun parçalarını bu fırında yakıyoruz. Ateş, fırının içinde çıtırdarken mavi gölgesi de duvarlarda dans ediyor. Ve biz burada bizi rahatsız edecek insan seslerinin çok uzağındayız.

Eski el yazıları çaldık. Bu büyük bir suç. Bu yazılar çok kıymetlidir zira. Katipler Evi'ndeki kardeşlerimiz o temiz el yazıları ile tek bir nüshayı yazmak için bir sene uğraşırlar. Çok nâdir olan bu el yazıları Alimler Evi'nde saklanır. Biz yerin altında oturarak bu çalınmış kâğıtları okuyoruz. Bu yeri bulmamızın üzerinden şu anda iki sene geçti. Ve bu iki sene zarfında biz on senede Talebeler Evi'nde öğrendiklerimizden çok daha fazlasını öğrendik. Hatta bu yazılarda olmayan şeyleri de... Alimlerin farkında bile olmadıkları birçok şey, artık bizim ma-

lûmumuzdur. Onların varlığından bile haberdar olmadıkları muammaları çözdük. Henüz keşfedilmemiş şeylerin büyüklüğünü görüp çok uzun senelerin dahi bizi araştırmalarımızın sonuna vardıramayacağını anladık. Bu bizi memnun ediyor. Çünkü biz zaten araştırmalarımızın bitmesini istemiyoruz. Biz, yalnız olmak ve öğrenmekten başka hiçbir şey istemiyoruz. Görüşlerimizin her geçen gün, bir atmacadan daha sert ve bir kristalden daha parlak bir şekilde arttığını hissetmek istiyoruz.

Kötülük gariptir... Biz, kardeşlerimizin gözünde sahte ve kötüyüz. Biz, Meclislerimizin arzularına meydan okuyoruz. Bu dünyanın üzerindeki binlerceden biri olarak biz, bu saatte sadece kendimiz arzu ettiğimiz için çalışıyor ve bir iş yapıyoruz. Ve tek başımızayız. Suçumuzun büyüklüğünü ve kötülüğünü hiçbir insan beyni tahayyül bile edemez. Meydana çıktığı takdirde, cezamızın şeklini, insan vicdanı takdir edemez. Zira bizim yaptığımız hareketi hiçbir insan, hatta eskilerden eskileri bile yapmamıştır.

Bütün bu hakikatlere rağmen içimizde ne bir utanç ne de bir pişmanlık duygusu var. Kendi kendimize hain ve alçak olduğumuzu söylüyoruz fakat ne ruhumuzda bir ağırlık ve ne de kalbimizde bir korku taşıyoruz. Hatta ruhumuz, sanki güneşten başka hiçbir şey tarafından rahatsız edilmemiş bir göl kadar sakin. Ve gariptir, bütün bu kötülüğümüze rağmen içimizde yirmi senedir ilk defa duyduğumuz bir haz ve rahatlık var.

2

HÜRRİYET 5-3000..... HÜRRİYET 5-3000... HÜRRİYET beş, üç bin.

Bu ismi yazmak istiyoruz. Bu ismi haykırmak, durmadan tekrar etmek istiyoruz. Ama fısıltıdan daha yüksek sesle söyleyemiyoruz. Daha doğrusu, buna cesaret edemiyoruz. Çünkü erkeklerin kadınlara değer vermeleri ve kadınların da erkeklere değer vermeleri yasaktır Bizim Şehrimiz'de. Fakat biz, kadınlar arasından bir tanesini, ismi Hürriyet 5-3000 olanı düşünüyor ve diğerlerine aldırış bile etmiyoruz.

Toprağı işlemekle görevli olan kadınlar, şehrin ötesindeki Köylü Evleri'nde yaşarlar. Şehrin bittiği yerde kuzeye yönelen geniş bir yol vardır. Biz sokak süpürücüleri, bu yolu ilk işaret taşına kadar temiz tutmakla görevliyiz. İşte bu yolun kenarında bir çit vardır. Bu çitin gerisinde de tarlalar uzanır. Buralarda toprak taze bir siyahlık taşır çünkü sürülmüştür. Göğün ötesinde meçhul bir el tarafından bir araya toplanmış saban izleri bize doğru gelirken sanki yine o el tarafından serpilmiş ince ve yeşil pullarla bezenip parlayan siyah pilili koca bir yelpaze gibi açılır.

Kadınlar bu tarlalarda çalışırlar. Giydikleri beyaz elbiseler rüzgârda, kara toprağın üzerinde kanat çırpan martılar gibidir. Ve işte biz, Hürriyet 5-3000'i orada, sapan izlerinin arasında yürürken gördük. Vücudu bir demir bıçak gibi ince ve dikti. Kara, sert ve parlak gözleri-

nin bakışlarında hiçbir *suçluluk* yoktu. Saçları güneş kadar sarı idi. Erkeklerin karşı koyabilmelerine meydan okurmuşçasına, asi bir parlaklıkla rüzgârda uçuşuyordu. Sanki toprak, ayaklarının altında bir dilenciymiş de kendileri ona bir sadaka vermeye tenezzül etmişlercesine tohumları elleriyle savuruyorlardı.

Biz kıpırdamadan duruyorduk. İlk defa olarak korkuyu ve daha sonra acıyı hissettik. En büyük hazdan bile daha kıymetli olan bu acıyı, istemeyerek de olsa kaybetmemek için kıpırdamadan durduk.

O sırada diğer kadınların arasından bir sesin isimlerini çağırdığını duyduk: Hürriyet 5-3000 Bunun üzerine geri dönüp yürüdüler. Adlarını bu şekilde öğrenmiş olduk ve beyaz elbiseleri mavi sisin içinde kayboluncaya kadar arkalarından bakakaldık.

Ertesi gün kuzey yoluna giderken gözlerimiz, ayrılmamacasına, Hürriyet 5-3000'in üzerindeydi. Ondan sonraki günlerde de zaman, kuzey yoluna gitme anının gelmesini bekleyerek geçmeye başladı. Her gün orada Hürriyet 5-3000'e bakıyorduk. Hürriyet 5-3000'in de bize bakıp bakmadıklarını bilmiyor, fakat baktıklarını zannediyorduk.

Bir gün çitin tam kenarına kadar gelip aniden bize doğru döndüler. Dönüşleri o kadar aniydi ki vücutlarının hareketi başlaması ile bitti. Karşımızda bir taş gibi durarak dümdüz, bize, hatta tam gözlerimizin içine baktılar. Yüzlerinde ne bir tebessüm, ne bir memnuniyet vardı. Hatları gerilmişti. Gözleri bir çift siyah inci gibiydi. Tekrar süratle geri dönerek bizden uzaklaştılar.

Fakat ertesi gün, biz aynı yola gelince gülümsediler. Tebessümleri bize ve bizim içindi. Cevap olarak biz

de gülümsedik. Sanki aniden çok yorulmuşlar gibi kolları öne ve ince beyaz boyunları üstündeki başları arkaya düştü. Artık bize bakmıyor, göğe bakıyorlardı. Sonra omuzlarının üstünden bize bir daha baktılar. Sanki vücudumuza bir el değmiş de o el dudaklarımızdan ayağımıza yavaş yavaş kayıyormuş gibi bir hisse kapıldık.

Ondan sonra her sabah birbirimizi gözlerimizle selamlamaya başladık. Konuşmaya cesaret edemiyorduk. Sosyal toplantılar dışında başka meslek mensupları ile konuşmak bir suçtur Bizim Şehrimiz'de. Fakat bir sefer çitin kenarında, elimizi alnımıza götürdükten sonra Hürriyet 5-3000'e doğru yavaş yavaş indirdik. Diğerleri görselerdi bile hiçbir şeyden şüphelenmezlerdi. Çünkü o hareketimiz, gözlerimizi güneşten koruyormuşuz gibi bir hareketti. Fakat Hürriyet 5-3000 gördüler ve anladılar. Ellerini alınlarına kaldırarak bizim yaptığımız hareketi aynen tekrar ettiler. Böylece her gün Hürriyet 5-3000'i bu şekilde selâmlıyoruz, kendileri de aynen cevap veriyorlar ve bu hareketlerimizden hiç kimse şüphelenmiyor.

Bu yeni günahımıza hiç şaşmıyorduk. Çünkü tercih etme suçunu ikinci defadır işliyoruz, artık alıştık. Bütün kardeşlerimizi birden düşüneceğimize isimleri Hürriyet 5-3000 olan bir tanesini düşünüyorduk. Hürriyet 5-3000'i niçin düşündüğümüzü bilmiyoruz. Hürriyet 5-3000'i düşündüğümüz vakit, dünyanın güzel olduğunu ve yaşamanın bir yük olmadığını neden hissettiğimizi anlamıyoruz.

Artık Hürriyet 5-3000'i Hürriyet 5-3000 diye hatırlamıyoruz. Düşüncelerimizde kendilerine bir ad taktık. Kendilerini diğer insanlardan ayıran adlar takmak

da suçtur Bizim Şehrimiz'de. Gene de biz Hürriyet 5-3000'i Altın Kız diye isimlendirdik. Çünkü Hürriyet 5-3000 diğerleri gibi değildir.

Biz, "Birleşme zamanından başka hiçbir vakit erkekler kadınları düşünemez," diyen kanunlara da hiç aldırış etmiyoruz. Bu birleşme zamanı, yirmi yaşını aşmış bütün erkeklerle on sekiz yaşını aşmış bütün kadınların her ilkbaharda bir gece için şehrin Birleşme Sarayı'na götürüldükleri vakittir. Her erkek, insan Irkını Islah Meclisi tarafından kendisine verilen kadını alır. Her kış çocuklar doğar, fakat analar hiçbir vakit çocuklarını göremez. Çocuklar da hiçbir zaman ana ve babalarını göremezler. Biz bu Birleşme Sarayı'na iki defa gönderildik. Ne var ki bu çirkin ve utanç verici hadiseyi hiçbir vakit düşünmek istemeyiz.

Bugüne kadar zaten birçok kaideye riayet etmedik ve bu itaatsizliğimize bugün bir yenisi daha eklendi. Bugün biz, Altın Kız'la konuştuk.

Yolun kenarında çitin yakınında durduğumuz vakit diğer kadınlar tarlanın uzak bir köşesindeydiler.

Altın Kız tarlanın içinden geçen içi su dolu hendeğe doğru uzanmıştı. Yalnızdı. Suyu dudaklarına götürürken ellerinden akan damlalar güneşte pırıl pırıl parlıyordu. Altın Kız bizi gördü fakat hiç kıpırdamadı. Orada yerde eğilmiş bir vaziyette bize bakarken güneş ışınları beyaz elbisenin üzerinde ve hendeğin içindeki suda oynaşıyorlardı. Havada donmuş gibi kalan ellerinden yıldız gibi bir damla su düştü yere.

Ve sonra Altın Kız kalktılar. Sanki gözlerimizden bir emir almışlar gibi çitin kenarına geldiler. Bizim takımdaki diğer iki sokak süpürücüsü yolun yüz adım kadar aşa-

ğısındaydılar. Enternasyonal 4-8818'in bize ihanet etmeyeceklerini, Birlik 5-3992'nin ise nasıl olsa anlamayacaklarını düşündük. Onun için, Altın Kız'a rahatlıkla baktık ve beyaz yanaklarının üzerinde kirpiklerinin gölgesini, dudaklarının üzerinde güneşin hüzmelerini gördük. Ve dedik ki:

"Hürriyet 5-3000 çok güzelsiniz."

Yüz hatlarında hiçbir değişiklik olmadı ama gözlerini de kaçırmadılar. Sadece daha fazla açtılar ve bu gözlerde zafer pırıltıları vardı. Fakat bu zafer pırıltıları bizim için değil, tahmin edemediğimiz başka şeyler içindi. Ondan sonra dediler ki:

"İsminiz nedir?"

"Eşitlik 7-2521," diye cevap verdik.

"Siz bizim kardeşlerimizden biri değilsiniz Eşitlik 7-2521, çünkü biz öyle olmasını istemiyoruz."

Aslında ne demek istediklerini söylememiz imkânsızdı. Çünkü o cümlenin manasını izah edecek kelimeler yoktu. Yine de biz öyle kelimeler olmamasına rağmen, ne demek istediklerini biliyorduk.

"Evet," diye cevap verdik. "Siz de bizim kardeşlerimizden değilsiniz."

«Eğer bizi birçok kadın arasında görürseniz yine de bize bakar mısınız?" dediler.

«Sizi dünyadaki bütün kadınların arasında bile görsek, yine size bakarız, Hürriyet 5-3000." dedik.

Kısa bir duraklamadan sonra şöyle dediler:

«Sokak süpürücüleri şehrin değişik yerlerine mi gönderilirler, yoksa her zaman aynı yerde mi çalışırlar?"

«Her zaman aynı yerde çalışırlar," diye cevap verdik.

"Ve hiç kimse bu yoldan bizi alamaz," diye ilâve ettik.

"Gözleriniz..." dediler, "Hiçbir erkeğin gözleri gibi değil." Birdenbire sebepsiz yere aklımıza gelen düşünceden dolayı ürperdik. Bütün vücudumuz dondu sanki.

"Kaç yaşındasınız?" diye sorduk.

Sorumuzun manasını anladılar, ilk defa olarak gözlerini yere indirdiler.

"On yedi," diye cevap verdiler.

Üstümüzden bir yük kaldırılmış gibi ferahladık. Çünkü sebepsiz yere Birleşme Sarayı'nı düşünüyorduk. Altın Kızın saraya yollanmasına razı olamayacağımızı düşündük. Nasıl mâni olacağımızı, meclislerin arzularına nasıl karşı geleceğimizi bilmiyorduk fakat bir yolunu bulacaktık. Sadece böyle bir düşüncenin bile bizi rahatsız etmesini de anlayamıyorduk çünkü bu iğrenç hâdiselerin bizimle ve Altın Kız'la bir ilgisi yoktu. Ne gibi bir ilgisi olabilirdi ki?

Yine de sebepsiz bile olsa, çitin kenarında durduğumuz sürece dudaklarımızın bütün erkek kardeşlerimize karşı ani bir nefretle kasıldığını hissettik. Altın Kız bunu görüp gülümsediler, tebessümlerinde ilk defa bir üzüntünün izlerini görüyorduk. Öyle zannediyoruz ki Altın Kız bütün kadınlara has o akıllılıkla bizim anlayabileceğimizden çok daha fazlasını anladılar.

Sonra tarladaki kardeşlerden üç tanesi yola doğru gelmeye başladı. Bunun üzerine Altın Kız bizden ayrıldılar. Ellerine içi tohum dolu çantayı almışlardı, uzaklaşırlarken tohumları toprağa serpiyorlardı. Fakat tohumlar Altın Kız elleri titrediği için düzensiz bir şekilde dağılıyordu.

Her şeye rağmen Sokak Süpürücüleri Evi'ne geri dönerken sebepsiz yere şarkı söylemek istediğimizi hissettik. Onun için de gece yemekhanede azarlandık. Farkında olmadan, hiç duymadığımız bir melodiyi mırıldanmaya başlamışız. Hâlbuki sosyal toplantılar dışında sebepsiz yere şarkı söylemek doğru değildir.

Bizi azarlayan yurt yöneticisine şöyle cevap verdik: "Şarkı söylüyoruz çünkü mesuduz."

"Tabiî ki mesutsunuz," dediler. "Kardeşleriniz için yaşadığınız müddetçe başka nasıl olabilirsiniz ki?"

Ve şimdi tünelimizin içinde otururken, o sözleri düşünüyoruz.

Bizim Şehrimiz'de mesut olmamak yasaktır. Çünkü bize öğretildiği gibi; insanlar hürdür, dünya onlara aittir, bütün insanların müşterek arzuları hepsi için iyidir ve onun için de bütün insanlar mesut olmalıdırlar.

Buna rağmen, gece yatakhanede uyumak için elbiselerimizi çıkartırken kardeşlerimize bakıp düşünüyoruz. Kardeşlerimizin başları eğik, gözleri donuktur. Onlar hiçbir zaman birbirlerinin gözlerinin içine bakamazlar. Kardeşlerimizin omuzları çökük ve adaleleri zayıftır. Sanki vücutları büzülüyormuş ve ortadan yok olmak istiyormuş gibi bir halleri vardır. Kardeşlerimize bakarken aklımıza gelen yegâne kelime korku kelimesi. Yatakhanelerin, sokakların havasında hep korku var. Korku Bizim Şehrimiz'de kol geziyor. İsmi olan fakat şekli olmayan bir korku bu. Bütün insanlar bunu hissediyorlar ama bu korku hakkında konuşmaktan korkuyorlar.

Biz Eşitlik 7-2521 de Sokak Süpürücüleri Evi'nde iken bunu hissediyoruz. Fakat burada tünelimizin için-

deyken böyle bir korkumuz yok. İnsan kokusu taşımayan bu yerin havası tertemiz. Burada geçirdiğimiz üç saat, yeryüzünde geçireceğimiz zor saatler için bize kuvvet ve irade veriyor. Bizim Şehrimiz'de aşırı sevinçli olmak yahut da vücudumuzun sağlığından dolayı memnun olmak iyi değildir. Çünkü tek başımıza ele alındığımızda bizim hiçbir önemimiz yoktur. Yaşamamız veya ölmemizin de bizim için hiçbir önem taşımaması gerekir. Biz ancak kardeşlerimizin arzusuna göre yaşar veya ölürüz. Fakat biz, Eşitlik 7-2521 yaşadığımızdan dolayı memnunuz. Eğer bu bir kusursa, varsın biz de meziyetsiz ve faziletsiz bir insan olalım.

Ama kardeşlerimiz bizim gibi değiller. Onlar için hiçbir şey iyi gitmiyor. Meselâ akıllı ve müşfik bakışları olan Kardeşlik 2-5503 sebepsiz yere aniden ağlamaya başlar. Gece mi gündüz mü ne zaman ağlayacağı hiç belli olmaz. Bütün vücudu izah edemedikleri hıçkırıklarla sarsılır. Sonra bir de Sağlamlık 9-6347 vardır. Gündüzleri hiçbir korkusu yoktur bu gencin fakat gecenin sessizliği içinde uyurken, kemiklerimizi titreten bir sesle, "İmdat! Bize yardım edin! İmdat!" diye bağırırlar. Ne var ki doktorlar Sağlamlık 9-6347'yi hiçbir şekilde tedavi edemiyorlar.

Geceleri mumların zayıf ışığında soyunurken kardeşlerimiz sessizdirler. Kafalarından geçenleri söylemeye cesaret edemezler. Bizim Şehrimiz'de herkes herkesle hemfikir olmalıdır. Oysa kardeşlerimiz kendi düşüncelerinin diğerleri ile aynı olup olmadığını bilemezler ve onun için de konuşmaya dahi korkarlar. Kardeşlerimiz mumlar söndürüldüğünde memnundurlar. Biz, Eşitlik 7-2521, bu saatten sonra camdan dışarıya bakarız. Gökte huzur, gurur ve safiyet vardır. Şehrin ötesin-

de bir ova uzanır. Bu ovanın biraz ilerisinde simsiyah göğün altına, simsiyah Meçhul Orman yatmaktadır.

Biz Meçhul Orman'ı görmek istemeyiz, onu düşünmek bile istemeyiz. Fakat gözlerimiz her zaman o siyah parçayı görür. İnsanlar hiçbir zaman Meçhul Orman'a gitmezler. Ne orayı araştıracak bir kuvvet ne de korkunç sırların bekçisi olan eski ağaçların arasından geçilebilecek bir yol vardır. Rivayete göre; yüz senede bir veya iki kere, şehrin insanları arasından bir tanesi tek başına kaçıp bu Meçhul Orman'a sığınırmış. Ama bu insanlar hiçbir zaman geri gelememişler. Açlıktan ve orman içinde dolaşan vahşi hayvanların pençelerinden kurtaramamışlar kendilerini. Meclislerimizse bunların sadece bir söylenti olduğunu, şimdiye dek kimsenin, böylesine aptal bir firara cesaret edemediğini söylerler. Ama yeryüzünde, şehirlerarasında böyle birçok meçhul orman olduğunu biz duyduk. Meclislerin iddiasına göre bu ormanlar, Ağza Alınmaz Devirlerin şehir kalıntıları üzerinde olurmuş. Ağaçlar, harap olan her şeyi, enkazları ve onların altında kalan kemikleri yutmuşlarmış.

Biz geceleri uzaktaki Meçhul Orman'a bakarken Ağza Alınmaz Devirlere ait gizli kalan hakikatleri düşünürüz ve bu sırların nasıl olup da dünya yüzünden yok olduğuna şaşarız. Birçok insanın sadece birkaç kişiye karşı dövüştüklerinin hikâyesini çok dinlemişizdir. Bu büyük savaştaki birkaç kişi Kötü imiş ve bu kimseler yenilmişler. Ondan sonra büyük yangınlar çıkmış. Kötüler ve Kötüler tarafından yapılan her şey bu yangınlarda yanıp kül olmuş. "Yeniden Doğuş"un habercisi olarak bilinen bu yangınlarda, Kötülerin bütün yazıları ve bunlarla beraber bütün kelimeleri de yanmış gitmiş. Büyük büyük

alevler şehirlerinin üzerinde tam üç ay müddetle hüküm sürmüş. İşte "Yeniden Doğuş" bundan sonra gerçekleşmiş. Kötülerin kelimeleri... Ağza Alınmaz Devirlere ait kelimeler... Bu kaybettiğimiz kelimeler nelerdir acaba? Böyle bir soruyu sormaya niyetimiz yoktu. Meclis bizi affetsin. Bunu yazıncaya kadar ne yaptığımızın farkında değildik. Bu soruyu bir daha sormayacağız. Hatta düşünmeyeceğiz bile.

AMA... AMA...

Bugün insanların lisanında olmayan, fakat muhakkak ki bir zamanlar var olan bir kelime var, tek bir kelime. Bu Ağza Alınmaz Kelime, hiç kimsenin söyleyemeyeceği, hatta duyamayacağı bir kelimedir.

Fakat çok nadir olmasına rağmen, bazen bir yerde, insanlar arasından birisi bu kelimeyi bulurmuş. Bu kelimeyi eski yazılar arasında yahut da eski taşların üzerinde kazılmış olarak görürmüş. Fakat kelimeyi söyledikleri anda da idam edilirlermiş. Bu dünyada Ağza Alınmaz Kelime'yi söylemekten başka ölümle cezalandırılan başka suç yoktur.

Bundan bir süre evvel, bu kelimeyi söyleyen birinin şehrin meydanında yakılışını seyretmiştik. Bütün seneler boyunca aklımızdan çıkaramadığımız bu manzara bizi her yerde ve her an takip etmektedir. Nerede ise bize musallat olmuştur diyebiliriz.

O vakitler on yaşında bir çocuktuk. Şehrin bütün insanları gibi biz çocuklar da yanan adamı görmek için meydanda toplanmıştık. Suçluyu meydana getirip odun yığınının üzerine çıkardılar. Bir daha konuşmamaları için dillerini kopartmışlardı. Uzun boylu bir gençti. Sarı saçları gök kadar mavi gözlerinin üstüne düşmüştü. Odun

yığınına doğru yürürlerken adımlarında tereddütten eser yoktu. Meydandaki bütün yüzler arasında; bağırıp çağırıp, küfür eden yüzler arasında en sakin ve en mesut yüz onunki idi.

Zincirlerle kazığa bağlanıp odunlar ateşe verilince suçlu, şehre doğru baktı. Ağızlarının kenarından sızan incecik kana rağmen dudakları saadet içinde gülümsüyordu. O anda bir daha hiç aklımızdan çıkmayacak bir şey düşündük. Azizlerden bahsedildiğini duymuştuk. Fakat önümüzde hiçbir zaman bir aziz görmemiştik. Nasıl bir şey olduklarına dair hiç fikrimiz yoktu. Meydanda dururken bir azizin yüzünün, ancak alevlerin arkasındaki bu yüz gibi olabileceğini düşündük. Yani Ağza Alınmaz Kelime'nin suçlusunun yüzü bir azizin yüzüne benziyordu. Alevler yükselirken bizim gözümüzden başka hiçbir gözün görmediği bir şey oldu. Zaten bu olanı bizimkilerden başka bir göz daha görseydi biz bugün ölmüş olurduk. Suçlunun gözü kalabalık arasından bizi seçmiş ve şuurlu bir ısrarla gözlerini gözlerimize dikmişti. Bu gözlerde acıdan iz yoktu. Vücutlarının çektiği ıstıraptan habersiz görünüyorlardı. Gözlerinde sadece sevinç ve gurur vardı. Alıştığımız, insan gururunun olması lazım geldiğinden daha kutsal bir gururdu bu. O anda bize öyle geldi ki gözleri sanki alevler arasından bize bir şey söylemek, gözlerimizin içine sessiz bir kelime yollamak istiyordu. Ve bize yine öyle geldi ki bu gözler, o kelimeyi bulmamız ve insanlar içindeki bu korkunç boşluğu doldurmamız için bize adeta yalvarıyordu. Fakat alevler yükseldi ve biz o kelimeyi bulamadık.

Nedir? (Eğer alevlerde aziz gibi yanmamız lazım gelse bile...) Nedir bu Ağza Alınmaz Kelime?

3

Biz, Eşitlik 7-2521, yeni bir tabiat kuvveti keşfettik. Bunu yalnız biz keşfettik ve yalnızca biz bileceğiz.

Şimdi eğer lazımsa kırbaçlanalım. Alimler Meclisi sadece var olan şeyleri bildiğimizi, onun için, herkes tarafından bilinmeyen şeylerin var olmadıklarını söylerler. Fakat bizce alimler kör. Bu dünyanın sırları herkese açık değil, sadece onları arayanlara ve bulmasını bilenlere açıktır. Biz bunun böyle olduğunu biliyoruz çünkü biz bütün kardeşlerimiz için sır olan bir kuvvet bulduk.

Bu kuvvetin ne olduğunu yahut da nereden geldiğini bilmiyoruz. Ama mahiyetini biliyoruz. Onu gördük ve üzerinde çalıştık. Bu kuvvetin farkına ilk defa iki sene evvel vardık. Bir gece ölü bir kurbağa vücudunu keserken bacağının oynadığını gördük. Kurbağa ölmüş olmasına rağmen hareket ediyordu. Ölü kurbağayı hareket ettiren bu kuvvet insanoğlunun bilmediği bir kuvvetti. Biz de anlayamadık. Ama birçok denemeden sonra bunun sebebini bulduk. Kurbağa bir bakır telin üzerinde yatıyordu. Hayvanın vücudundaki tuzlu su da bakıra bizim elimizdeki bıçaktan, o garip madenî kuvveti iletiyordu. Bu buluşumuz üzerine bir kavanoz tuzlu suyun içine bir parça bakır ve çinko koyduk. Bunlara da bir tel ile dokununca o güne kadar hiç olmamış bir mucize meydana geldi. Parmaklarımızın altında yeni ve mucizevi bir kuvvet vardı artık.

Bu olay bize çok tesir etti. Diğer çalışmalarımızı bir

tarafa bırakıp bu yeni keşfimiz üzerinde çalışmaya başladık. Tarif edip sayamayacağımız kadar değişik şeyler üzerinde denemeler yaptık. Attığımız her adım bizim için yeni bir mucizenin öncüsü oluyordu. Dünya üstündeki en büyük kuvveti bulmuştuk. Bu kuvvet, insanoğlunun bildiği bütün kanunlara meydan okuyordu. Bu kuvvet; iğneyi kıpırdatıyor, Alimler Evi'nden çaldığımız pusulanın yer değiştirmeden dönmesini sağlıyordu. Hâlbuki daha küçücük bir çocukken, pusulanın daima kuzeyi gösterdiğini ve bu kanunu hiçbir şeyin değiştiremeyeceğini öğrenmiştik. Bulduğumuz yeni kuvvetse bütün kanunlara meydan okuyordu. Şimşek çakmasını da bu kuvvetin sağladığını zamanla bulduk. İnsanlar ise bugüne kadar şimşeğin nasıl oluştuğunu bilmiyorlardı. Gök gürlediği bir sırada tünelimizin yanına bir demir çubuk diktik ve ne olacağını beklemeye başladık. Yıldırımın tekrar tekrar bu çubuğa isabet ettiğini gördük. Ve şimdi artık bir madenin gökteki bu kuvveti çektiğini biliyoruz. Demek ki maden bu kuvveti neşredecek hale de getirilebilir.

Bu keşfimizle bir takım acayip şeyler yaptık. Bunları yapmak için burada toprağın altında bulduğumuz bakır telleri kullandık. Tünelimiz boyunca elimizdeki mumun yardımı ile ilerledik. Fakat yarım milden öteye gidemedik. Zira taş toprak bu yolu kapatmıştı. Ama yolda bulduğumuz her şeyi toplayıp çalışmalarımızı yaptığımız yere getirdik. Burada; maden çubuklar, teller, halatlar ve üzeri tel sarılmış acayip madenî kutular bulduk. Duvarlardaki küçük cam yuvarlaklara uzanan teller bulduk. Bu cam yuvarlakların içinde örümcek ağından daha ince madenî teller vardı.

Bütün bu bulduklarımız yaptığımız işte bize yardımcı oluyor. Ne olduklarını anlayamıyoruz fakat öyle zannediyoruz ki Ağza Alınmaz Devirlerin insanları gökten gelen bu kuvveti biliyorlardı ve bizim bulduklarımızın da o kuvvetle yakın bir alakası var.

Bütün bu bildiklerimizde yalnız olmak bize bir korku veriyorsa da artık bu işten vazgeçemeyiz.

Şehrimizin kanunlarına göre tek bir insan, bütün insanların akıllıdır diye seçtikleri birçok alimden daha akıllı olamaz. Hâlbuki biz onlardan daha akıllıyız. "Biz daha akıllıyız!" Bunu söylememek için çok mücadele ettik. Ama artık söylendi. Aldırmıyoruz. Madenlerimizden ve tellerimizden başka hiçbir şey düşünmüyoruz artık. Bütün insanları, kanunları, her şeyi unuttuk. Daha o kadar çok öğrenilecek şey düşünmüyoruz artık. Bütün insanlara, kanunlara bu uzun yolu tek başına kat etmek zorunda olmamıza aldırmıyor; bilakis bunun için seviniyoruz.

4

Altın Kız'la tekrar konuşabilme fırsatını elde etmeden evvel birçok gün geçti. Bir gün sanki güneş patlamış da bütün alevleri etrafa dağılmışçasına bir sıcaklık, bütün şehre hâkim oldu. Tarlalarda tek bir ot, ağaçlarda tek bir yaprak dahi kımıldamıyordu. Yoldaki tozlar bile tahammülsüz sıcağın altında renklerini kaybetmiş adeta beyazlaşmışlardı. Tarlalardaki kadınlar yorgunluktan ve sıcaktan işlerinin başında kıpırdamadan duruyorlardı. Biz geldiğimiz vakit uzaktaydılar. Fakat Altın Kız çitin kenarında tek başına durmuş bekliyordu. Biz de durduk. Gözleri, dünyayı küçümseyen ve hiçbir şeye aldırmayan gözleri, sanki söyleyeceğimiz her söze itaat edecekmiş gibi bize bakıyorlardı.

"Hürriyet 5-3000, size düşüncelerimizde bir isim verdik," dedik.

„İsmimiz nedir?" diye sordular. "Altın Kız," dedik.

"Biz de sizi düşününce Eşitlik 7-2521 demiyoruz," diye cevap verdiler.

"Siz bize ne isim verdiniz?" diye sorduk.

Gözlerini gözlerimizden kaçırmadan başlarını dikleştirerek : "Hiç Eğilmeyen," dediler.

Uzun bir müddet konuşmadan durduk. Sonra dedik ki: "Bu türlü düşünceler yasaktır Altın Kız."

"Fakat siz bu türlü düşüncelerin içinde yaşıyorsunuz ve bizim de öyle olmamızı arzu ediyorsunuz," diye kar-

şılık verdiler.

Gözlerinin içine baktık ve yalan söyleyemedik, "Evet," diye fısıldadık. Gülümsediler. Sonra ilâve ettik: "Sevgilimiz, bize itaat etmeyiniz." Bir adım geri gittiler. Gözleri iri, bakışları sakindi. "O kelimeyi bir daha söyleyiniz" diye fısıldadılar.

"Hangi kelimeyi?" diye sorduk. Cevap vermediler ama biz biliyorduk. "Sevgilimiz,"diye tekrar fısıldadık.

Bizim Şehrimiz'de erkekler kadınlara hiçbir zaman böyle bir söz söylememişlerdir. Altın Kız'ın başı yavaşça öne doğru eğildi. Bütün vücutları ile gözlerimize teslim olmuşçasına; iki kolları yanlarında, avuçları bize doğru dönük olarak önümüzde dimdik duruyorlardı. Ve biz konuşamadık.

Başını kaldırdılar, heyecanlarını bize unutturmak istermişçesine gayet sakin ve basit bir şekilde konuştular:

"Bugün çok sıcak..." dediler. "Ve siz uzun müddet çalıştınız, yorgunsunuzdur."

"Hayır," diye cevap verdik.

"Tarlalar daha serin..." dediler. "Ve burada içecek su var. Susadınız mı?" diye ilave ettiler.

"Evet, fakat çitin ötesine geçemeyiz ki..." dedik. "Biz size suyu getiririz," dediler.

Hendeğin kenarına eğilip iki ellerinin içine su alıp ayağa kalktılar ve suyu bizim dudaklarımıza tuttular.

Suyu içip içmediğimizi bilmiyoruz. Aniden ellerinin boş olduğunu fakat dudaklarımızı hâlâ orada tuttuğumuzu fark ettik. Bunu kendileri de biliyor, fakat hareket etmiyorlardı.

Başımızı kaldırıp geri çekildik. Bu hareketleri bize neyin yaptırttığını anlayamadık yahut da anlamaktan korktuk.

Altın Kız da geri çekilip ellerine şaşkınlıkla bakakaldılar. Diğer kadınların hâlâ çok uzakta olmasına rağmen, belki de korkarak bizden uzaklaşmaya başladılar. Sanki sırtlarını bize çeviremiyorlarmış gibi geri geri gidiyorlardı; sanki ellerini aşağıya indiremiyorlarmış gibi kolları önlerindeydi...

5

BİZ ONU YAPTIK.. BİZ ONU YARATTIK... Senelerin karanlığından onu biz meydana çıkardık. Yalnız biz... Bizim ellerimiz, bizim kafamız, bizim irademiz. Sadece biz ve meziyetlerimiz...

Ne söylediğimizi bilmiyoruz. Başımız dönüyor. Bizim yaptığımız ışığa bakıyoruz. Bu gece söylediğimiz her şey mübahtır.

Sayamayacağımız birçok gün ve denemelerden sonra bu gece, Ağza Alınmaz Devirlerin kalıntılarından garip bir şey meydana getirdik. Şimdiye kadar görülmemiş bir kuvveti, göğün kuvvetini yayabilen camdan bir kutu... Tellerimizi bu kutuya koyup devreyi kapattığımız zaman teller parladı, canlandı, kırmızı oldu ve önümüzdeki taşın üstünde bir ışık dairesi meydana getirdi.

Ayağa kalktık ve başımızı ellerimizin arasına aldık. Yarattığımız şeyin karşısında şaşırmıştık. Biz bile akıl erdiremiyorduk buna. Ne çakmaktaşına elimizi sürmüş ne de bir ateş yakmıştık. Buna rağmen ışık vardı. Nereden geldiği bilinmeyen bir ışık... Belki de madenin kalbinden gelen bir ışık...

Mumu söndürdük. Karanlık bir an için bizi yuttu. Etrafımızda, geceden ve o gece içindeki incecik ışık hüzmesinden başka bir şey yoktu. Tele doğru elimizi uzattık ve kırmızı parıltının yanında parmaklarımızı gördük. Vücudumuzu ne görüyor, ne de hissedebiliyorduk. Kara bir uçurumun içinde, parlayan telin üzerindeki iki eli-

mizden başka hiçbir şey mevcut değildi o anda.

Ondan sonra önümüzdeki bu kuvvetin ehemmiyetini, manasını düşündük. Tünelimizi aydınlatabilirdik. Şehri aydınlatabilirdik. Bütün dünyadaki şehirleri, tel ve maden parçaları ile aydınlığa kavuşturabilirdik. Kardeşlerimize bugüne kadar bilmedikleri, görmedikleri nitelikte parlak ve aydınlık bir ışık verebilirdik. Göğün kuvveti insanoğlunun emrine girmişti artık. Ve bu kuvvetin esrarının ve kuvvetinin sınırı yoktu. İstemesini bildiğimiz takdirde bize her şeyi verebilecek hale getirilebilirdi bu kuvvet.

Bundan sonra ne yapmamız gerektiğine karar verdik. Keşfimiz bizim için o kadar büyük ki sokakları süpürerek vaktimizi ziyan edemeyiz. Sırrımızı kendimize saklayıp toprağın altına gömmemeliyiz. Bu büyük kuvvetten bütün insanların yeterince faydalanmalarını temin etmeliyiz. Artık her dakikamız çok kıymetli. Alimler Evi'nin çalışma odalarına ihtiyacımız var. Diğer alim kardeşlerimizin yardımlarını ve akıllarını paylaşmalıyız. Hepimizin, dünyanın bütün alimlerinin o kadar çok işi var ki...

Bir aya kadar Alimler Dünya Meclisi Bizim Şehrimiz'de toplanacak. Bu, çok büyük bir meclistir. Bütün dünyanın en akıllı kişileri seçilir ve her sene bir kere dünyanın değişik şehirlerinde toplanırlar. Bu meclise gideceğiz ve içinde göğün kuvveti olan cam kutuyu hediyemiz olarak alimlerin önüne koyacağız. Onlara her şeyi itiraf edeceğiz. Görüp anladıktan sonra affedeceklerdir. Çünkü insanlığa baki hediyemiz işlediğimiz suçtan bile çok daha büyük. Meslekler Meclisi'ni ikna ederek bizi Alimler Evi'nde çalışmak üzere vazifelendirmelerini temin edeceğiz. Bundan evvel hiçbir zaman böyle bir şey yapıl-

mamıştır. Fakat bundan evvel hiçbir zaman insanoğluna böyle büyük ve önemli bir hediye de verilmemiştir.

Beklemeliyiz. Tünelimizi bugüne kadar hiç korumadığımız bir şekilde korumalıyız. Çünkü alimlerden başka kim olursa olsun sırrımızı öğrendikleri takdirde bunun manasını anlayamazlar ve bize inanmazlar. Tek başımıza çalışmış olmamızdan başka hiç bir şey göremezler. Bizi ve ışığımızı mahvederler. Vücudumuz için aldırmıyoruz, ama ışığımız... Hayır hayır, artık vücudumuz için de aldırıyoruz. İlk defa olarak vücudumuzu da düşünüyoruz. Çünkü bu tel sanki vücudumuzun bir parçası; kanımızla parlayan, bizden kopartılmış bir damar gibi bir şey. Şuna karar vermemiz lazım: Bu maden parçası ile mi iftihar ediyoruz, yoksa onu yapan ellerimizle mi?

Kollarımızı uzatıyoruz ve ilk defa olarak kollarımızın ne kadar kuvvetli olduğunu düşünüyoruz. Bir anda garip bir şey geliyor aklımıza. Hayatımızda ilk defa olarak nasıl bir insan olduğumuzu merak ediyoruz. Bizim Şehrimiz'in insanları kendi yüzlerini hiçbir zaman göremeyecekleri gibi kardeşlerine de kendi yüzleri hakkında bir şey soramazlar. Çünkü bir insanın kendi yüz ve vücudu hakkında bir alaka göstermesi kötülüğe delalettir. Ama bu gece bilemediğimiz bir sebepten ötürü; nasıl bir şey olduğumuzu bilebilmek, kendi yüzümüzü görebilmek için şiddetli bir arzu duyuyoruz içimizde.

6

Otuz gündür yazmıyoruz. Otuz gecedir burada tünelimizde yoktuk, çünkü yakalandık.

Yakalanmamız en son yazdığımız gece oldu. O gece, üç saatin geçtiğini ve Şehir Tiyatrosu'na dönmek vaktinin geldiğini gösteren camın içindeki kuma bakmayı unuttuk. Hatırladığımız vakit de kum çoktan bitmiş ve iş işten geçmişti.

Aceleyle tiyatroya gittik. Fakat koca çadır karanlık bir sessizliğe bürünmüştü. Şehrin sokakları önümüzde bomboş uzanıyordu. Tünelimize geri dönersek orada yakalanabileceğimizi ve bizimle beraber ışığımızın da yakalanabileceğini düşününce Sokak Süpürücüleri Yurdu'na doğru yürümeye başladık.

Yurt yöneticileri bizi sorguya çektikleri vakit yüzlerine baktık. Fakat o yüzlerde ne merak, ne kızgınlık, ne de merhamet vardı. Onun için aralarından en yaşlıları bize, "Neredeydiniz?" diye sorunca, cam kutumuz ve ışığımızı düşünüp başka her şeyi unuttuk ve dedik ki: "Söylemeyeceğiz!"

Yaşlı adam daha fazla bir şey sormadı. Yanlarındaki iki gence dönerek, canları sıkılmış bir sesle dediler ki :

"Kardeşimiz Eşitlik 7-2521'i Islah Evi'ne götürünüz, nerede olduğunu söyleyinceye kadar kırbaçlasınlar."

Böylece Islah Evi'nin altındaki taş odaya götürüldük. Camsız olan bu odada demir bir direkten başa hiçbir

şey yoktu. Sütunun yanında yüzlerini ve çıplak vücutlarını örten deri önlük ve kukuleta giymiş iki adam duruyordu. Bizi getirenler, odanın bir köşesinde ayakta duran iki hakime vücudumuzu teslim ederek gittiler. Hakimler ufak tefek ve kırk yaşına gelmiş olmanın verdiği yaşlılıkla iki büklüm olmuşlardı. İri yarı ve kuvvetli oldukları belli olan kukuletalılara işaret verdiler. Onlar da üstümüze çullanıp, elbiselerimizi paralayarak çıkarttılar. Bizi yüzükoyun dizlerimizin üzerine düşürerek ellerimizi demir direğe bağladılar.

İlk kırbaç darbesinde belkemiğimizin ikiye ayrıldığını sandık, ikinci vuruş ise birincinin acısını dindirdi. Bir saniye için hiçbir şey hissetmedik fakat akabinde acı boğazımıza gelip düğümlendi. Ciğerlerimize hava yerine ateş gitmişti sanki; yine de bağırmadık.

Kırbaç uğuldayan bir rüzgâr gibi ıslık çalarak sırtımızda şaklıyordu. Darbeleri saymaya çalıştık fakat sonunda sayıyı kaybettik. Kırbacın sırtımıza vurduğunu biliyorduk ama artık hiçbir şey hissetmiyorduk. Gözlerimizin önünde dans eden, demirden bir ızgaradan başka bir şey yoktu sanki dünyada. Bu ızgaradan, kırmızı karelere bölünmüş ızgaradan başka hiçbir şey düşünemiyorduk. Sonra kapıdaki demir ızgaranın karelerine baktığımızı fark ettik. Duvarlarda da kare kare taşlar vardı, sırtımıza vuran kırbaçlar da etimizi kızıl karelere bölmüştü.

Önümüzde bir yumruk gördük. Bu yumruk çenemize vurarak basımızı yukarıya kaldırdı. Kuru parmaklarının üzerinde ağzımızdan akan kırmızı köpükler vardı. Hakim sordu:

"Neredeydiniz?"

Biz ise başımızı geri çekip bağlı ellerimizin arkasına

gizledik ve dudaklarımızı ısırdık.

Kamçı yine ıslık çalmaya başladı. Sisli bir havaydı. Sislerin arkasından yerde yanan kömür parçalarını görüyorduk. Kim atmıştı bunları yere? Yoksa kömür değil miydi, yanmıyor muydu bunlar? Ama etrafımız kıpkırmızı idi. Damla damla... Gökteki yıldızları mı görüyorduk? Ulaşılabilir. Durmadan artıyordu etrafımızdaki kırmızı damlalar veya kömürler veya yıldızlar... Veya...

Artık hiçbir şey bilmiyorduk. Sadece asırlar kadar uzun süren fasılalardan sonra iki hakimin, artık manasını kaybeden sorularını tekrarladıklarını duyuyorduk:

"Neredeydiniz, Eşitlik 7-2521, neredeydiniz?" Onların sesleri de boğuk bir hırıltı gibi çıkıyordu artık.

Dudaklarımız kıpırdadı fakat kelimeler boğazımıza tıkandı. Bedenimiz böylesine bir ıstırap içindeyken içimiz rahattı ve dudaklarımızda tebessüm vardı. Size ölçülemez kadar büyük bir kuvvet veren bir kelimeyi üç kere tekrar ettik.

"Işık... Işık... Işık..."

Bir hücrenin tuğla zemininde yatarken gözlerimizi açtık. İleride tuğlaların üzerinde duran iki el gördük ve hareket ettirdik. Onların bizim ellerimiz olduğunu da böylece anladık. Ama vücudumuzu hareket ettiremiyorduk. Gülümsedik. Işığımızı düşünmüştük ve ona ihanet etmediğimiz için memnunduk.

Hücremizde günlerce yattık. Kapımız günde iki kere açılıyordu. Bir kere bize ekmek ve su getiren adam tarafından, bir kere de hakimler tarafından... Şehrin en mütevazı hakiminden en meşhuruna kadar hepsi geldiler. Her biri de beyaz harmaniyelerinin içinde önümüzde

durarak aynı soruyu soruyorlardı :

"Konuşmaya hazır mısınız?"

Fakat biz yattığımız yerden "Hayır" manasında kafamızı sallıyorduk. Onlar da gidiyorlardı.

Her geçen gün ve geceyi sayıyorduk. Böylece kaçma gecemizin bu gece olduğuna karar verebildik. Çünkü Dünya Alimler Meclisi yarın Bizim Şehrimiz'de toplanıyordu.

Islah Evinden kaçmak kolay oldu. Kapıların üzerindeki kilitler eskiydi ve etrafta da kimsecikler yoktu. Zaten Bizim Şehrimiz'de nöbetçiye hiçbir zaman lüzum görülmemiştir. Bizim Şehrimiz'in insanları bulunmaları emredilen yerlerden kaçarak meclislere karşı koymayı hiçbir zaman akıl edememişlerdir de ondan.

Kuvvetimiz süratle yerine gelmekteydi ve vücudumuzun gayet sıhhatli olduğunu hissediyorduk. Kapı bunu ispatlarmışçasına bir kere yüklenmemizle açılıverdi. Karanlık dehliz ve sokaklardan geçerek tünelimize vardık.

Mumu heyecanla yaktık ve yerimizin hiç kimse tarafından keşfedilmediğini memnuniyetle gördük. Her şey bıraktığımız gibi yerli yerinde duruyordu, cam kutumuz da. Sırtımızdaki yaraların lafı mı olurdu artık.

Yarın, gün ışığında kutumuzu elimize alarak, tünelimizi kimseden gizlemeyerek açık bırakacak ve sokaklardan geçerek Alimler Evi'ne gideceğiz. Orada insanlığa sunulan en büyük hediyeyi alimlerin önüne koyacağız. Onlara doğruyu söyleyeceğiz ve itirafnamemiz olarak da bu yazdığımız kağıtları ellerine vereceğiz. Bundan sonra diğer kardeşlerimizle ve alimlerle el ele vere-

rek göğün kuvvetini insanoğlunun refahı için yanımıza alarak çalışacağız.

Bütün dualarımız sizinle beraber olacaktır kardeşlerimiz. Yarın bizi tekrar aranıza alacaksınız, biz de kimsesiz olmayacağız artık. Yarın tekrar sizlerden biri olacağız...

Yarın...

7

ORMAN ÇOK KARANLIK. Başımızın üzerinde yapraklar hışırdıyor. Siyah siyah yapraklar bunlar. Üstünde oturduğumuz yosun yumuşak ve sıcak. Ormandaki vahşi hayvanlar gelip de vücudumuzu paralayıncaya kadar bu yosunun üzerinde kim bilir daha kaç gece yatacağız. Artık yerdeki yosundan başka yatağımız, vahşi hayvanların bize hazırladıkları istikbalden başka istikbalimiz yok bizim.

Şimdi ihtiyarız. Halbuki daha bu sabah, kolumuzun altındaki cam kutu ile şehrin sokaklarından Alimler Evi'ne doğru giderken gençtik...

Yolda bizi kimse durdurmadı. Islahhaneden hiç kimse yoktu ortalarda da ondan. Diğer gezinenler de zaten bir şey bilmiyorlardı ve bilemezlerdi de. Alimler Evi'nin kapısında da bizi durduran çıkmadı. Boş koridorlardan geçerek Dünya Alimler Meclisi'nin toplandığı salona vardık. İçeri girdiğimiz anda pencerenin dışındaki parlak ve mavi gökten başka hiçbir şey göremedik. Sonra uzun bir masanın etrafına oturmuş olan alimleri gördük, alim kardeşlerimizi... Ufuktaki düzensiz bulutlar kadar şekilsiz alimleri... İsimlerini bildiğimiz meşhur alimlerle ufak şehirlerde oturdukları için isimlerini bilmediğimiz alimler hepsi bir arada idiler. Baş uçlarındaki duvarda mumu keşfeden yirmi şöhretli alimin birlikte çekilmiş büyük bir resmi asılıydı.

Meclisteki bütün başlar bizim içeri girmemizle bera-

ber bize çevrildi. Dünyanın bu akıllı ve büyük insanları bizim için ne düşünmeleri gerektiğini bir an için bilemediler. Bir ucubeymişiz gibi bize merak ve hayretle baktılar. Üstümüzdeki elbisenin yırtık olduğu ve kan izleri ile yer yer kahverengi lekelere büründüğünü bize fark ettirmek istiyorlarmış gibi bir halleri vardı. Sol kolumuzu kaldırarak dedik ki:

"Selam size Dünya Alimler Meclisi, şerefli kardeşlerimiz."

Bunun üzerine Meclisin en akıllı ve en yaşlısı olan Kolektif 0-0009 konuştu ve sordu:

"Kimsiniz kardeşimiz, bir alime hiç benzemiyorsunuz ki siz?"

"Bizim ismimiz Eşitlik 7-2521," diye cevap verdik. "Ve biz bu şehrin sokak süpürücüsüyüz."

Sanki salonda kuvvetli bir rüzgâr esmiş de düzenli bir şekilde durması gereken her şeyi karıştırmış gibi, bütün alimler hep bir ağızdan konuşmaya başladılar. Kızmışlar ve hatta biraz da olsa korkmuşlardı.

"Bir sokak süpürücüsü ha! Dünya Alimler Meclisi'nin karşısına gelmeye, onun huzurunu kaçırmaya cüret eden bir sokak süpürücüsü! İnanılacak gibi bir şey değil, bu hiçbir kanun ve kaideye uymayan bir şey!"

Fakat biz bunları nasıl susturabileceğimizi biliyorduk:

"Kardeşlerimiz!" diye bağırdık. "Biz bir hiçiz, bizim suçlarımız da bir hiçtir. Asıl mühim olan kardeşlerimizdir. Siz bizi kaale almayın çünkü biz mühim değiliz. Fakat bizim söyleyeceklerimizi dinleyin. Çünkü biz size bugüne kadar insanoğluna sunulmamış bir hediye ile ge-

liyoruz. Dinleyiniz, dinlemelisiniz çünkü insanoğlunun istikbali bizim ellerimizde bulunuyor."

Ondan sonra dinlediler.

Cam kutumuzu önlerindeki masanın üzerine koyduk. Onlara; cam kutumuzun, tünelimizdeki uzun süren araştırmalarımızın ve Islah Evi'nden kaçmamızın hikayesini anlattık. Biz konuşurken nefes bile almadan dinliyorlardı. Konuşmamız bitince telleri kutumuza koyduk. Hepsi birden sessizce öne doğru eğilip bakmaya başladılar. Biz de ayakta durup tele heyecanla bakıyorduk.

Telin içindeki kırmızı alev yavaş yavaş titredi, kısa bir süre sonra ise parladı. Alimler tam bir dehşet içinde kalmışlardı. Ayağa fırlayıp masadan uzaklaşanlar bile oldu. Duvarın kenarında bir araya gelerek sanki vücutlarının sıcaklığı ile birbirlerine cesaret vermeye çalışıyorlardı.

Bir an onlara bakıp güldük ve dedik ki:

"Korkmayınız kardeşlerimiz. Bu tellerin içinde büyük bir kuvvet var ama bu kuvvet doğru kullanıldığı sürece munistir. Bu kuvvet size aittir. Size veriyoruz bunu."

Hâlâ kıpırdayamıyorlardı.

"Size gökyüzünün kuvvetini veriyoruz!" diye bağırdık. "Size kâinatın bir anahtarını veriyoruz. Alın. Ve bizi kendinizden biri yapın. Razıyız, aranızda en aciziniz olalım. Bırakınız hep beraber çalışalım. Bu kuvveti kullanarak insanoğlunun işini kolaylaştıralım. Mumlarımızı ve meşalelerimizi artık bir kenara atalım. İnsanoğluna ona yakışan yeni bir ışık getirelim."

Fakat alimler bize hâlâ sabit nazarlarla bakıyorlardı. Aniden korktuk. Çünkü bakışları keskin ve kötü idi.

"Kardeşlerimiz!" diye konuştuk. "Bize söyleyecek herhangi bir şeyiniz yok mu?"

Bunun üzerine Kollektîf 0-0009 öne doğru ilerlediler. Masaya giderlerken diğerleri de takip ettiler.

"Evet..." dediler Kollektif O-0009. "Size söyleyecek çok şeyimiz var." Seslerinin tonu salona ve bizim kalbimizin atışına bir sessizlik getirdi.

"Evet..." diye devam ettiler Kolektif O-0009. "Bütün kanunları ihlâl edip, rezaletleri ile övünen sizin gibi bir bedbahta söyleyecek çok sözümüz var. O zavallı kafanızın öteki kardeşlerinizinkinden daha çok akla sahip olduğunu düşünmeye nasıl cesaret edebilirsiniz? Ve eğer Meclisler sizin bir sokak süpürücüsü olmanıza karar vermişlerse, insanlığa ve kardeşlerinize sokakları süpürmekten daha başka türlü hizmet etmeyi ne cüretle düşünebilirsiniz?"

Kardeşlik 9-3452 ileri atılarak "Herkesle beraber değil de yalnız olarak düşünmeye nasıl cesaret edebilirsiniz pis sokak süpürücüsü!" dediler.

Demokrasi 4-6998 ise "Ateşte yakılmalısınız!" diye bağırdılar.

"Hayır..." dedi İttifak 7-3304 ve "Vücutlarında hiçbir şey kalmayıncaya kadar kırbaçlanmalıdırlar!" diye ilave ettiler.

Kolektif O-0009, "Hayır!" diyerek "Biz buna karar veremeyiz. Kardeşlerimiz, böyle bir suç bugüne kadar işlenmemiştir. Bu suçu muhakeme etmek de bize düşmez. Hatta küçük bir meclis bile bu suç hakkında karar alamaz. Bu mahkûmu dünya meclisinin eline verelim!" diye bağırdılar.

Onlara şaşkınlıkla baktık ve yalvarmaya başladık:

"Kardeşlerimiz, haklısınız. Dünya Meclisi hakkımızda karar versin. Peki, aldırmayız. Fakat ya ışık? Onu, ışığı ne yapacaksınız?"

Kollektif 0-0009 bize bakıp sessizce gülümsediler.

"Yani yeni bir kuvvet bulduğunuzu zannediyorsunuz, öyle mi?" dediler. "Acaba bütün kardeşleriniz de aynı sizin gibi mi düşünüyorlar?"

"Hayır!" diye cevap verdi herkes bir ağızdan.

Bunun üzerine Kollektif O-0009 "Bütün insanlar tarafından kabul edilmeyen şeyler doğru olamaz," dediler.

Enternasyonal 1-5537 "Bu kuvveti bulurken yalnız mıydınız?" diye sordular.

"Evet," diye cevap verdik.

"Bilmiyor musunuz, kolektif olarak yapılmayan hiçbir şey iyi olamaz?" dediler.

Tesanüd 8-1164 "Alimler Evleri'nde birçok insanın her zaman değişik fikirleri olmuştur. Fakat kardeş alimlerin çoğunluğu, onların bu fikirlerine karşı bir şekilde rey kullandıktan sonra bu fikirlerinden hemen vazgeçmişlerdir. Herkes de bu şekilde hareket etmelidir," diye söze karıştılar.

Birlik 6-7349 da "Elinizdeki bu kutu işe yaramaz," dediler.

Ahenk 9-2642 "Eğer her şey sizin dediğiniz gibi ise, bu, mum devrinin sonu demektir. Bütün insanlar tarafından tasvip edilen mum ise insanlar için büyük bir nimettir. Onun için tek bir insanın kaprisi uğruna bu nimeti yok edemeyiz," dediler.

Tesanüd 2-9913 "Bu, Dünya Meclisi'nin planlarını

alt üst eder." dediler. "Ve Dünya Meclisi'nin planları olmadan da biz mahvoluruz. Bütün meclislerin tasvibini alıp da ne miktar muma ihtiyaç olduğuna dair karar vermek tam elli sene sürmüştür. Aynı zamanda meşalelerin yerine mum yapılması için de planda birçok değişiklik yapılmıştır. Bu değişiklik, dünya üstündeki bütün devletlerde çalışan binlerce kardeşimizi etkilemiştir. Onun için bu kadar kısa bir sürede planları tekrar değiştiremeyiz!" diye bağırdılar.

Benzerlik S-0306'nın da söyleyecekleri vardı. "Eğer bu, insanoğlunun çektiği meşakkati hafifletecekse, büyük bir kötülüğü kendi benliğinde taşıyor demektir. Çünkü insanoğlunun var olması, sadece diğer insanlar için çektiği meşakkatle mana kazanır." dediler.

Bunların üzerine Kolektif 0-0009 ayağa kalktılar ve kutumuzu göstererek:

"Bu şey yok edilmelidir!" diye emir verdiler. Diğerleri de hep bir ağızdan bağırmaya başladılar: "Yok edilmelidir!"

Biz masaya doğru sıçradık. Kutumuzu kaptığımız gibi herkesi bir kenara itip pencereye doğru koştuk. Bir an orada durup arkamızı döndük ve son defa olarak hepsine baktık. Hiçbir insanın bugüne kadar duyamayacağı bir öfke bütün vücudumuzu sarmıştı. "Aptallar!" diye bağırdık. "Aptallar! Aptallar! Aptallar!" Yumruğumuzu pencereye indirerek kendimizi kırılan cam parçaları ile aşağıya attık. Biz düşmüştük fakat elimizdeki cam kutu sallanmamıştı bile. Koşmaya başladık. Etrafımıza bakmadan koşuyorduk. Evler ve insanlar sanki yanımızdan sel gibi akıp geçiyorlardı. Koşan, hareket eden sanki biz değildik de önümüzdeki yoldu. Topra-

ğın ayağa kalkarak yüzümüze vurmasını bekledik. Hâlâ koşuyorduk. Bütün bu kararlı süratimize rağmen nereye gittiğimizi bilmiyorduk. Bildiğimiz tek şey dünyanın öbür ucuna kadar, ömrümüzün sonuna kadar koşmamız lâzım geldiği idi. Kendimizi aniden yumuşak bir toprağın üzerinde yatarken bulduk. Durmuştuk veya düşmüştük. Bildiğimiz tek şey, artık ne bizim ne de etrafımızın hareket etmediğiydi. Daha evvel hiç görmediğimiz kadar büyük ağaçlar, yaprakları bile kıpırdamadan, sessizce ayakta duruyorlardı. Anladık. Kader bizi Meçhul Orman'a getirmişti. Koşarken buraya gelebileceğimizi hiç düşünmemiştik. Fakat ayaklarımız, aklımızı taşıyarak irademize karşı gelerek bizi buraya, Meçhul Orman'a getirmişlerdi. Cam kutumuz hâlâ yanımızda duruyordu. Ona doğru emekleyip üzerine kapandık. Başımızı kollarımızın üzerine dayayarak kıpırdamadan yattık.

Burada bu şekilde ne kadar kaldık bilmiyoruz. Ama uzun bir müddet olsa gerek... Sonra kalkarak kutumuzu elimize aldık ve Meçhul Orman'ın içine doğru yürümeye başladık.

Nereye gittiğimiz bizi zerre kadar ilgilendirmiyordu. Yalnızca, Meçhul Orman'a hiçbir zaman yaklaşmadıkları için, kardeşlerimizin bizi takip etmeyeceklerini, edemeyeceklerini biliyorduk. Artık onlardan korkacak hiçbir şeyimiz yoktu. Zaten bildiğimiz kadarı ile orman, kurbanlarının hakkından bizzat kendisi gelirdi. Bu ise bize, en ufak bir korku bile vermiyordu. Tek arzumuz şehirden ve o şehrin havasından uzak olmaktı. Böylece kalbimiz boş ama kutumuz kolumuzun altında yürüdük, yürüdük.

Artık mahvolmuş bir insanız. Hayatımızın son gün-

lerini de yalnız geçirmeye mahkûmuz. Yalnızlığın kötülüğün tohumu olduğunu da biliyoruz. Kendimizi kardeşlerimizden ayırdık. Artık bizim için geri dönüş yolları da kapalıdır. Yolun açılması için ise yapılabilecek hiçbir fedakârlık bir mânâ ifade etmeyecektir.

Durmuyoruz. Çok yorgunuz ama elimizdeki cam kutu kolumuzun altında bize kuvvet veren bir kalp gibi. Aslında biz kendi kendimize yalan söyledik. Zira bu kutuyu kardeşlerimize yapmadık. Bu kutuyu yalnızca kendi hatırımız için yaptık. Bu kutu, bizim için bütün kardeşlerinizden çok daha değerlidir. Bu kutu, bütün kardeşlerimizden daha üstün, daha gerçektir.

Bunları niye düşünüyoruz ki? Nasıl olsa günlerimiz sayılı değil mi? Büyük ve sessiz ağaçların arasından bizi bekleyen akıbete doğru yürüyoruz. Ama şurası da bir gerçek ki arkamızda bıraktığımızdan ötürü pişmanlık duyacağımız hiçbir şeyimiz de yok. Öyle mi acaba?

Aniden kalbimiz sıkıştı. Evet, ilk defa olarak bir ıstırabı taa derinden hissediyoruz. Altın Kız'ı düşündük. Bir daha hiçbir zaman göremeyeceğimiz Altın Kız'ı. Ama bu ıstırabı geçirmeliyiz. Bu daha doğru. Altın Kız'ın bizim ismimizi ve bu ismi taşıyan vücudumuzu unutması en doğru hareket olacaktır. Zira biz lanetlenmişiz.

8

ORMANDAKİ İLK GÜN BİR ŞAŞKINLIKLAR GÜNÜ OLDU. Güneş ışınının bir huzmesi yüzümüze vurduğu zaman uyandık. Bugüne kadar her gün yaptığımız gibi birden ayağa fırlamak istedik. Fakat sonra zilin çalmadığını fark ettik. Artık hiçbir zaman hiçbir yerde zil çalmayacaktı. Yere sırtüstü yattık. Kollarımızı açtık ve yukarıya, gökyüzüne baktık. Çok yukarılarda kenarları gümüş gibi parlayan yapraklar, yeşil bir nehir gibi hafifçe dalgalanıyordu.

Hareket etmek istemiyorduk. Bu şekilde istediğimiz kadar yatabileceğimizi düşününce yüksek sesle güldük. Artık; istersek kalkacak, koşacak, zıplayacak ve istersek bir daha yatacaktık. Bu düşüncelerin mânâsız olduğunu kendi kendimize söylerken bir anda ayağa kalktığımızı fark ettik. Kollarımız gayri ihtiyarî öne doğru uzanarak vücudumuz süratle kendi etrafında dönmeye başladı. Dönerken çıkan rüzgârla yerdeki otlar hışırdıyordu. Sonra bir dalı tutarak vücudumuzu bir ağacın ortalarına kadar kaldırdık. Kuvvetimizi öğrenmek ve yapabileceklerimizi görmek bizi şaşırtmıştı. Tuttuğumuz dal kırılınca bir yastık kadar yumuşak olan rutubetli toprağın kollarına düştük. Derken vücudumuz bir deli gibi yerde dönmeye başladı. Elbiselerimize, saçlarımıza, yüzümüze yapışan kuru yapraklarla toprağın üzerinde durmadan dönüyor, dönüyorduk. Ve aniden bir daha gülmeye başladığımızı fark ettik. Yüksek sesle ve kahkahalarla gülü-

yor, sanki tüm kuvvetimizi gülmeye harcıyorduk.

Sonra cam kutumuzu alıp tekrar ormanın içlerine doğru yürümeye başladık. Etrafımızı saran dalları kese kese ilerliyorduk. Yapraklardan meydana gelen bir denizde yüzüyormuş gibiydik. Bu denizin dalgaları ise etrafımızda alçalan ve yükselen çalılardı. Düşünmeden ve hiçbir şeye aldırmadan yürüyorduk. Dudaklarımızda içimizden gelen bir melodi vardı. Ve artık görüyorduk ki orman bizi kabul etmişti.

Acıktığımızı fark edince durduk. Başımızın üzerindeki ağaç dallarında, uçuşan kuşlar vardı. Yerden aldığımız bir taşı bir kuşa doğru savurduk ve bir başka kuşu vurduk. Kuş önümüze düştü. Bir ateş yakarak onu pişirdik ve yedik. Bugüne kadar hiçbir yemek bize bu kadar lezzetli gelmemişti. Ve aniden kendi ihtiyacımızı bizzat kendi ellerimizle tedarik etmiş olmanın bize büyük bir haz ve gurur verdiğini hissettik. Bu gururu yeniden tatmak için, tekrar acıkmış olmayı arzu ettik. Yürümeye başladık. Ağaçlar arasında cam gibi parlayan bir dere ile karşılaştık. O kadar sakindi ki içinde su olup olmadığından endişe ettik.

Sanki toprak yarılmıştı da içinden ağaçlar ters büyümüştü ve bu yarık toprağın dibinde yatan şey gökyüzüydü. Derenin kenarına diz çöküp su içmek için eğildik ve orada kalakaldık. Çünkü yerde, önümüzdeki mavi göğün üzerinde, ilk defa olarak kendi yüzümüzü görüyorduk.

Kıpırdamadan oturduk, nefesimizi bile kesmiştik. Yüzümüz çok güzeldi. Kardeşlerimizin yüzleri gibi değildi. Ve yüzümüze bakarken kardeşlerimize duyduğumuz acıma hissini de duymadık. Vücudumuz da kardeşlerimizin vücutları gibi değildi. Çünkü uzuvlarımız düz-

gün, ince, sert ve kuvvetliydi. Ve derenin içinden bize bakan bu varlığa güvenebileceğimizi düşündük. Bu varlıkla el ele verince bizi korkutacak hiç bir şey olamazdı.

Güneş batıncaya kadar yürüdük. Ağaçlar arasında birtakım gölgeler başlayınca bu gece uyumaya karar verdiğimiz bir çukurun önünde durduk. Ve birdenbire bugün ilk defa olarak, lanetlenmiş olduğumuzu hatırladık ve buna kahkahalarla güldük.

Bu satırları, Dünya Alimler Meclisi'ne vermek üzere götürdüğümüz fakat vermediğimiz diğer yazılı kâğıtlar ile birlikte elbisemizin altına gizlediğimiz beyaz bir kâğıda yazıyoruz. Kendi kendimize söyleyeceğimiz çok şey var. Gelecek günlerde bu şeylere uyan birtakım kelimeler bulabileceğimize inanıyoruz.

9

GÜNLERDİR YAZAMADIK. Konuşmak istemiyoruz. Başımıza gelenleri hatırlamak için kelimelere ve bunların yazılı hale gelmesine ihtiyacımız yok.

Arkamızdan gelen ayak seslerini duyduğumuz vakit ormandaki ikinci günümüzdü. Çalıların arasına saklanarak bekledik. Ayak sesleri gittikçe yaklaştı. Derken ağaçların arasından beyaz bir elbise kıvrımı ile altın gibi bir parıltı gördük. Ayağa fırlayarak parıltıya doğru koştuk. Altın Kız'ın karşısında duruyorduk.

Bizi gördüler. Ellerini yumruk yaptılar. O yumruklar ağır gelmiş gibi, kollarını aşağıya çektiler. Kollarımın kendilerini tutmasını ister gibi bir halleri vardı. Konuşmuyor veya konuşamıyorlardı.

Altın Kız'a yaklaşmaya cesaret edemedik bir an için. Sesimiz titreyerek şöyle dedik:

"Siz nasıl olur da burada bulunabilirsiniz Altın Kız?"

Baktılar ve sadece fısıldadılar: "Sizi bulduk..."

"Ormana nasıl gelebildiniz?" diye sorduk. Başlarını kaldırdılar ve seslerinde büyük bir gururla dediler ki: "Sizi takip ettik."

Bu sefer biz konuşamıyorduk. Devam ettiler :

"Sizin Meçhul Orman'a gittiğinizi duyduk. Bütün şehir sizden ve ormandan bahsediyordu. Onun için bunu duyduğumuz günün gecesi biz de Köylüler Evi'nden

kaçtık. İnsan ayağı değmemiş topraklar üzerinde sizin ayak izlerinizi bulduk. Onları takip ederek ormanın içine girdik. Yol açmak için kırdığınız çalıları da takip edince sizin bulunduğunuz yeri keşfetmek bizim için güç olmadı."

Beyaz elbiseleri yırtılmıştı, hemen hemen her tarafında çizikler, sıyrıklar vardı. Fakat bütün bunlara hiç önem vermeyen bir havada konuşuyorlardı. Yüzünde ne bir yorgunluk, ne de korkudan iz vardı.

"Sizi takip ettik," diye devam ettiler. "Ve sizi, nereye giderseniz gidin yine takip edeceğiz. Karşımıza bir tehlike çıkarsa bu tehlikeyi sizinle beraber göğüsleyeceğiz. Eğer siz ölürseniz biz de öleceğiz. Siz bir mahkûmsunuz ve biz de sizin bu mahkûmiyetinizi sizinle paylaşmaya hazırız."

Bize baktılar. Yavaş bir sesle konuşmalarına rağmen seslerinde kuvvet ve zafer izleri vardı. Şöyle devam ettiler:

"Gözleriniz alev gibi parıldıyor. Kardeşlerimizin ise ne bir ümitleri, ne de o ümitlerini ifade eden ateşli bakışları var. Ağzınız çok keskin, kardeşlerimizinki ise yumuşak ve acz dolu. Başınız dimdik, kardeşlerimizin ise boyunları bile görünmüyor. Siz yürüyorsunuz, kardeşlerimizse sürünüyorlar. Biz de kardeşlerimizle kalıp onların zavallı ölçüleri ile takdis edileceğimize sizinle birlikte lânetlenmeyi tercih ederiz. Bize ne yapacaksanız hepsine razıyız, yeter ki bizi yanınızdan ayırmayın."

Yere diz çöküp altın başını önümüzde eğdiler. Yaptığımız şeyin farkında değildik, Altın Kız'ı ayağa kaldırmak için eğildik fakat dokunur dokunmaz cam kutumuzdaki kuvvet bir anda vücudumuzu sardı sanki. Altın

Kız'a sarılarak dudaklarımızı dudaklarına dokundurduk. Altın Kız ise önce derin bir nefes aldılar, sonra kollarını bizim etrafımızda kavuşturdular.

Uzun bir süre öylece kaldık. Yirmi bir sene yaşayıp bir erkek olarak, bir insan olarak alabileceğimiz zevklerin neler olabileceğini dahi bilememiştik. Bu bahtsız cehaletimiz bizi bir an için ürküttü.

Sonra dedik ki:

"Sevgilimiz, ormandan korkmayınız. Yalnızlıkta hiçbir tehlike yoktur. Kardeşlerimize ise en ufak bir ihtiyacımız yok. Onların iyiliğini, bizim ise kötülüğümüzü tamamen unutalım. Beraber olabilmemizden ve bu beraberlikten derin bir zevk aldığımızdan başka hiçbir şey hatırlamayalım. Elinizi veriniz, ileriye güvenle bakınız. Garip, yabancı ve bilinmeyen bir dünya olmasına rağmen bizim dünyamız bu. Altın Kız; bizim, yalnız ikimizin dünyasıdır bu..."

Ondan sonra elleri elimizin içinde ormanın daha içlerine doğru yürüdük.

Ve işte o gece, bir kadını kollarımız arasında tutmanın ne iğrenç, ne de utanılacak bir şey olmadığını, bilâkis erkek nesline bahşedilen en büyük nimet olduğunu öğrendik.

Günlerce yürüdük. Ormanın sonu yok. Biz de zaten böyle bir son aramıyoruz. Fakat şehirle bizim aramızdaki günler zincirine her eklenen yeni bir gün bizim saadet zincirimize de yeni bir halka ekliyor. Bu arada günlük yaşama sıkıntısı da çekmiyoruz. Tabiat bütün bonkörlüğü ve bütün nimetleri ile kucağını açmış bizlere. Güzel bir yay ve birçok ok yaptık. Yiyeceğimiz için ihti-

yacımızdan bile çok kuş öldürebiliriz. Su ve meyve bulmamız da bir mesele değil. Geceleri bir düzlük bularak etrafına ateş yakıyoruz. Bu ateşin ortasında uyurken hayvanlar bize saldırmaya cesaret edemiyorlar. Ağaç dalları arasından bize bakan yeşil ve sarı gözlerini görüyoruz. Alevler etrafımızda nadide ve kıymetli taşlardan yapılmış bir taç gibi parıldıyor. Ay ışığında mavi olan duman ise sütunlar halinde dört bir tarafımızı çeviriyor. Bu dairenin içinde biz, Altın Kız'ın kolları boynumuzda, başı göğsümüzde uyuyoruz.

Kâfi derecede uzaklaştığımıza kanaat getirdiğimiz bir gün durup kendimize bir ev yapacağız. Fakat acele etmemize hiç lüzum yok. Zira önümüzdeki günler tıpkı orman gibi, son tanımayan günler...

Bu yeni bulduğumuz hayatı tam olarak anlayamıyoruz. Fakat çok temiz ve saf görünüyor. Birtakım sorular aklımızı karıştırdığı vakit, daha hızlı yürüyoruz. Sonra dönüp, bizi takip eden Altın Kız'ı seyredince her şeyi unutuyoruz. Dalları kollarıyla iki kenara iterken yaprakların gölgeleri vücuduna düşüyor. Fakat omuzları daima güneşin altında. Kollarının derisinde sis var gibi fakat omuzları beyaz ve pırıl pırıl. Sanki ışık yukarıdan değil de derisinin altından geliyor. Omuzlarının üzerine düşen bir yaprağa bakıyoruz. Üstündeki bir damla çiğin bir mücevher gibi parladığı bu yaprak boynunun kıvrımında duruyor.

Bize yaklaşınca durup, düşüncelerimizi okuyarak gülüyorlar. Canımız isteyip de tekrar yola koyuluncaya kadar soru sormadan bekliyorlar.

Ayaklarımızın altındaki toprağa sevgi ile basarak ve sevgi ile bakarak ilerliyoruz. Fakat sessizce yürürken ak-

lımıza yine birçok soru geliyor.

"Çokluktan gelen her şey iyidir. Teklikten gelen her şeyse kötü..." İlk nefesi aldığımızdan beri bize öğretilen şeyler bunlar işte. Biz ise bu kaideyi bozduk. Fakat yaptığımız şeyin, bu kaide dışı hareketimizin iyiliği hakkında bir an olsun şüpheye düşmedik. Hâlbuki şimdi, ormanın içerisinde yürürken, zaman zaman da olsa bundan bile şüphe etmesini öğreniyoruz.

"İnsanlara, bütün kardeşlerinin iyiliği için çalışmaktan başka bir hayat yoktur..." Fakat biz, kardeşlerimiz için çalışırken yaşamıyorduk bile, sadece yoruluyorduk ve hiçbir işe yaramayan bir yorgunluktu bu.

"İnsanlara, bütün kardeşleri ile paylaşmadıkları takdirde, neşe ve sevinç yoktur..." Fakat bize neşe ve sevinç veren yegâne şey tellerimiz ile meydana getirdiğimiz kuvvet ve Altın Kız'dı. Ve bu her iki sevinç de yalnız bize aitti. Yalnız bize ait olduğu için vardı. Kardeşlerimizle hiçbir alâkası yoktu bunların. Bütün bunlara çok şaşıyoruz.

İnsanların düşünce şeklinde çok garip, çok korkunç bir hata var. Bu hata nedir? Bilemiyoruz, fakat içimizde sonsuz bir mücadele var. Bunu meydana çıkarmak için yapılan bir mücadele bu.

Bu gün Altın Kız aniden durarak dediler ki : "Biz sizi se.. seviyoruz."

Fakat hemen kaşlarını çatıp başını salladılar. Bize bir yardım arıyormuş gibi bakıyorlardı.

"Hayır..." diye fısıldadılar "İfade etmek istediğimiz bu..."

Sustular. Sonra tekrardan, yavaş yavaş, sayıklarmış

gibi konuşmaya başladılar. Konuşmayı ilk defa öğrenen bir çocuk gibi kelimelerin üzerinde teker teker durarak konuşuyorlardı:

"Biz biriz... yalnızız... ve tekiz... ve biz bir olan sizi seviyoruz... yalnız olan... ve tek olan..."

Birbirimizin gözlerine bakarak bir sihrin bir an için bize dokunduğunu fakat bizi beyhude yere heyecanlandırarak uçup gittiğini anladık.

Kıvranıyorduk... Bulamadığımız bir kelime için kıvranıyorduk...

10

BİR MASADA OTURUYOR ve binlerce sene evvel yapılmış olan bir kâğıda yazıyoruz. Işık öylesine loş ki pek yakınımızdaki Altın Kız'ı bile göremiyoruz. Sadece eski bir yataktaki yastığın üzerinde duran bir tutam altın saç gözümüze çarpıyor.

Evet, burası bizim evimiz. Bugün güneş doğarken bu eve rastladık. Günlerdir bir dağ zincirini aşmaktaydık. Orman, dik yamaçlar arasında yükseliyordu. Ve ne zaman etrafımıza baksak, gözümüzün görebildiği yere kadar büyük dağ kitleleri görüyorduk dört bir yanımızda. Ormanların yeşil rengi üzerinde bir damar gibiydi bu dağ kitleleri. Bu dağ kitlelerinin ismini ömrümüzce hiç duymamış, mevcudiyetlerine hiçbir haritada rastlamamıştık. Demek ki Meçhul Orman, bu dağları, şehirlerden ve şehirlerdeki insanların kem gözlerinden korumuştu.

Vahşi keçilerin bile çıkmaya cesaret edemeyecekleri kadar dar patikaları tırmandık. Ayaklarımızın altından, aşağıya düşmeleri bir hayli uzun süren taşlar yuvarlanıyordu. Her bir taşın yere düştüğü anda çıkardığı sesi duyuyor, yine de huzur içinde ilerliyorduk. Çünkü hiçbir insanın bizi buralara kadar takip etmesine ve bize yetişmesine imkân kalmamıştı artık.

Bu sabah, tam güneş doğarken, çok ilerideki bir tepenin üstünde ve ağaçlar arasında beyaz bir parlaklık gördük. Bunun bir ateş parçası olabileceğini düşünerek hemen durduk. Fakat bu ateş benzeri şey, yerinden hiç kı-

pırdamıyordu. Sadece pırıl pırıl parlıyordu olduğu yerde. Kayaların arasından geçerek ona doğru tırmandık. Önümüze, arkasını dağlara yaslamış geniş bir tepe üzerinde, bugüne kadar hiç görmediğimiz şekilde değişik bir ev çıktı. Eve daha çok yaklaştığımızda uzaktan gördüğümüz ve aleve benzettiğimiz beyaz parlaklığın güneş ışınlarının pencerelere vurmasından kaynaklandığını anladık.

Ev iki katlıydı. Dümdüz acaip bir damı ve bir duvarından öbürüne kadar uzanan büyük camları vardı. Köşeleri de cam olan bu evin nasıl olup da ayakta durabildiğini anlamadık. Duvarlar, tünelimizde gördüğümüz taşa benzemiyordu. Aslında bunlar da taş değildi ama, taş kadar sert ve düz bir satha sahipti.

İkimiz de birbirimize herhangi bir şey söylemeye lüzum duymadan anlamıştık ki bu ev, Ağza Alınmaz Devirler'den kalmıştı. Evi, zamanın ve iklimin tahribatından koruyan ağaçlar, iklimden daha müsamahasız ve zalim olan insanlardan da korumuştu.

Altın Kız'a dönerek sorduk: "Korkuyor musunuz?"

Başını, "Hayır," mânasında iki yana salladılar. Kapıya doğru yürüyerek kapıyı açtık ve Ağza Alınmaz Devirler'den kalma evden içeri beraberce girdik.

Bu evde bulunan şeylere bakmak ve onların ne olduğunu tam olarak anlayıp öğrenmek için bir hayli uzun bir vakte ihtiyacımız olacağı muhakkaktı. Bugün ise sadece bakıyor ve mevcudiyetlerine inanmaya çalışıyoruz. Pencerelerdeki kalın perdeleri açtık, içeriye bir an içinde dolan ışıkla, içinde bulunduğumuz bu evin odalarının, şimdiye kadar görmediğimiz derecede küçük olduğunu fark ettik. Burada ancak on iki kişi yaşamış olabi-

lirdi. İnsanlara sadece on iki kişi için bir ev yapmaya izin verilebilmiş olmasını hayli garip karşılamıştık.

Hayatımızda bu kadar aydınlık odalar görmemiştik. Güneş ışınları, gözlerimizin görmeye alışık olmadıkları renkler üzerinde, hattâ insanların tahayyül bile edemeyecekleri renkler üzerinde âdeta dans ediyorlardı.

Biz o güne kadar beyaz, gri hatta kahverengi evler görmüştük. Ama bu renklerin bir araya geldiği bir evi hiçbir zaman görmemiştik ve göreceğimizi de düşünemezdik.

Duvarlarında arkası görünmeyen büyük cam parçaları vardı. Ne gariptir ki bunlara baktığımız zaman, sanki bir gölün yüzüne bakmışız gibi kendi vücudumuzu ve arkamızdaki şeyleri görebiliyorduk. Hiç görmediğimiz ve ne işe yaradığını bilemediğimiz birçok eşya vardı etrafta. Ve her odada, tünelimizde gördüğümüz gibi içi madeni örümcek ağı dolu cam yuvarlaklar bulunuyordu.

Yatakhaneyi bulduğumuz vakit kapısının önünde şaşkınlıktan bakakaldık. Çünkü burası küçük bir odaydı ve içinde yalnızca iki yatak vardı. Üstelik evin başka hiçbir yerinde de yatak bulamadık. Bu evde yalnız iki kişinin yaşamış olduğunu da böylece anladık. Bu da bizim anlayışlarımızın çok dışında bir durumdu. Ağza Alınmaz Devirler'in insanları ne çeşit bir hayat yaşıyorlardı? Ne çeşit bir dünyaları vardı ki bir evin içinde sadece iki kişi barınıyordu? Zihnimiz, henüz cevabını bilemediğimiz binlerce soruyla dolu idi.

Elbiseler bulduk dolaplarda. Bu elbiseler karşısında Altın Kız'ın nefesi kesildi. Bunlar beyaz harmaniye veya beyaz kısa elbiseler değildi. Hepsi, birbirinden değişik renk ve biçimdeydi. Bazıları eskilikten, dokununca eli-

mizde kaldı. Bir takımı ise daha sağlam kumaşlardan yapılmış olacaklar ki parmaklarımızın arasında yumuşacık ve yepyeni duruyorlardı.

Duvarları yerden tavana kadar raflarla dolu ve bu rafları da acayip kitaplarla dolu bir oda bulduk. Bu kadar çok ve böyle değişik şekilde sayfaları olan kitapları ilk defa görüyorduk. Yumuşak değillerdi ve rulo haline getirilmemişlerdi. Üstlerinde bez veya deriden yapılmış kalın kabukları vardı. Sayfaların üzerindeki harfler de o kadar küçük ve muntazamdı ki böyle güzel bir el yazısına sahip olan adamı gerçekten merak ettik. Kitaplara şöyle bir göz atınca bunların bizim lisanımızla yazılmış olduklarını gördük. Fakat bu yazılar içinde anlamadığımız birçok kelime vardı. Yarın bu sayfaları okumaya başlayacağız.

Evin bütün odalarını gördükten sonra Altın Kız'a baktık ve aklımızdan geçenlerin aynı şeyler olduğunu anladık.

"Bu evi hiçbir zaman terk etmeyeceğiz," dedik. "Hiçbir kimsenin bunu bizden geri almasına da müsaade etmeyeceğiz. Burası bizim evimiz ve böylece seyahatimizin de sonuna gelmiş bulunuyoruz. Burası sizin eviniz Altın Kız ve bizim evimiz. Dünyanın sonu gelene kadar da başka hiçbir insana ait olmayacak. Burayı başka hiçbir kimse ile paylaşmayacağız. Nasıl ki sevincimizi, sevgimizi ve sıkıntılarımızı paylaşmıyoruz... Hayatımızın sonuna kadar da bu böyle olsun."

"İstediklerinizin hepsi olacaktır," dediler.

Bundan sonra evimizdeki büyük ocak için odun topladık. Pencerelerimizin altındaki ağaçların arasından akan dereden su getirdik. Öldürdüğümüz bir dağ geyi-

ğinin etini, evin yemek pişirme odası olarak kullanıldığını zannettiğimiz yere getirdik. Pişmesi için de bu harikalar diyarında bulduğumuz garip bir bakır kabın içine koyduk.

Bu işlerin hepsini tek başımıza yaptık. Çünkü hiçbir sözümüz, Altın Kız'ı duvardaki cam olmayan camlardan ayıramadı. Bunların karşısında durup kendi vücutlarına uzun uzun baktılar.

Güneş, dağların arasından kaybolurken Altın Kız da mücevherler, kristaller ve ipekliler arasında yerde uyuyakaldılar. Altın Kız'ı kollarımıza alıp yataklardan birine taşıdık. Başını yavaşça omzumuza dayadılar. Sonra bir mum yaktık. Garip kitapların durduğu odadan bir kâğıt alarak pencerenin kenarına oturduk. Bu gece uyuyamayacağımızı gayet iyi biliyorduk.

Şimdi toprağı ve göğü seyrediyoruz. Bu çıplak kayalar, zirveler ve ay ışığı yeni doğmaya hazır bir dünya gibi karşımızda duruyor. Bize öyle geliyor ki sanki bizden bir işaret, bir kıvılcım, bir emir bekliyorlar. Biz ise ne ilk işaretimizin ne olması gerektiğini ne de bu dünyanın bizden ne gibi bir hareket beklediğini bilmiyoruz. Bildiğimiz ve anladığımız tek şey bizden bir şeylerin beklendiğidir.

Sanki kainat, önümüze serecek büyük armağanları olduğunu söylemek istiyor bizlere. Ama daha önce bizden muhakkak beklediği bir şey var. Konuşmamız, düşünmemiz lâzım. Bu parıldayan gökyüzünü ve bu yalçın kayaları; gayesine, arzusuna ve en yüksek mânâsına ulaştırmalıyız.

İleriye bakıyoruz ve sesi olmamasına rağmen kendini bize duyuran çağrıya, bize biraz yol göstermesi için gö-

nülden yalvarıyoruz. Ellerimize bakıyoruz, üzerlerinde yüzyılların tozunu taşıyan ellerimize. O tozlar kim bilir ne büyük sırlar ve belki de kötülükler saklıyor. Buna rağmen kalbimizde en ufak bir endişe yok. Sessiz bir huşu ve heyecan duyuyoruz, o kadar.

Şu bilmediklerimizi bir bilebilsek! Kalbimizin anladığı ve sanki bize söylemeye çalışırmış gibi çarptığı ama yine de açıklamadığı veya açıklayamadığı o sır nedir?

11

BEN VARIM. DÜŞÜNÜYORUM. VAR OLACAĞIM. Ellerim... Ruhum... Bu gök benim... Benim ormanım... Benim güzelim... Dünyam benim...

Bunlardan başka ne söyleyebilirim ki? Ciğerlerimi etrafımı saran hava ile doldurup, hançeremi yırtarcasına "BEN" diyorum, "BENiM" diyorum.

Burada, dağın zirvesinde ayakta duruyorum. Kendi ayaklarımın üzerinde. Başımı göklere kaldırıp kollarımı açıyorum. Bu benim vücudum ve ruhum. Bu bütün araştırmalarımın neticesi. Etrafımdaki şeylerin mânâsını bilmek, bulmak, öğrenmek istiyordum. Bütün aradıklarımı bu "BEN"de buldum. Var olmanın bir sebebini ve ispatını bulmak istiyordum. Artık bu ispata ve bunun Meclisler tarafından uygun görülmesine lüzum kalmadı. Ben; var olmanın, yaşayan, yürüyen, hisseden canlı bir ispatıyım.

Gören, artık benim gözlerim ve benim gözlerimin bakışı bütün dünyayı güzelliğe garkediyor. Duyan, benim kulaklarım ve benim kulaklarımla duyabilmek, dünyadaki bütün sesleri tatlı namelerle süslüyor. Düşünen, artık benim aklım ve hakikatler artık benim düşündüklerimle aydınlanacak. Artık kendi arzumla seçiyorum ve artık yalnızca arzumla seçtiğim şeylere hürmet ve sevgi duyacağım.

"İyi", "kötü", "doğru", "yanlış"... Birçok kelime biliyorum. Ama bunların içinde mukaddes olan bir tane

var, o da "BEN".

Hangi yolu seçersem seçeyim, o yolu aydınlatan ışık içimde artık. O yolu aydınlatan ışık ve o yolu işaret eden tabiî pusula, içimde. İkisi de bir tek noktayı gösterip aydınlatıyor ve orada her şeyimle; gören gözüm, duyan kulağım, anlayan ve düşünen dimağımla ben varım. Üzerinde durduğum şu yerin, dünyanın merkezi mi, yoksa ebediyette kaybolmuş bir nokta mı olduğunu bilmiyorum ve bilmek istemiyorum. Çünkü aldırmıyorum. Bildiğim tek şey burada iken sahip olduğum huzur ve saadet. Saadetim o kadar yüksek ki daha üstün bir hedefin peşinde koşmaya bile ihtiyacım yok. Saadetim, herhangi bir sona giden bir vasıta da değil. O; gidilebilecek en son nokta, ulaşılabilecek en büyük hedef. Kendi kendimin hedefi, kendi kendimin sebebi...

Artık, başkalarının ulaşmaya çalıştığı sonların da vasıtası değilim. Artık, başkalarının bir aleti, tornavidası da değilim. Artık, başkalarının arzularının hizmetkârı da, başkalarının yarasının bezi de, onların mabetlerine adadıkları kurban da olmayacağım.

Ben bir insanım. Bana ait olan bu mucize, benim sahip olduğum ve koruyacağım bir şey. Ben koruyacağım, ben kullanacağım ve onun önünde yalnız ben secde edeceğim.

Sahibi olduğum güzellikleri, erişilmez kıymetleri kimseye teslim ve emanet etmeyeceğim. Hattâ onları, istemediğim sürece kimseyle paylaşmayacağım. Onlar benimdir. Yalnız benim. Manevî bütünlüğümün hazinesini, bozuk para gibi harcayıp fakir ruhlara, manevî bütünlüğü olmayanlara sadaka olsun diye rüzgârın hakimiyetine terk etmeyeceğim. Bana ait olan, benim sahip oldu-

ğum bütün zenginlikleri; düşüncemi, arzumu, hürriyetimi ben koruyacağım. Bunların içinde üzerine en çok titreyeceğim, en ulu göreceğim şey, şüphesiz hürriyetimdir. Onu kimseye teslim ve emanet etmeyeceğim. Hattâ kimseyle paylaşmayacağım.

Kardeşlerime hiçbir şey borçlu değilim. Artık onlardan dilendiğim, talepkâr olduğum bir alacağım da yok. Hiçbirinden benim için yaşamasını talep etmiyorum ve ben de hiçbirisi için yaşamıyorum. Hiçbirinin ruhunda gözüm yok ve artık hiçbiri benim ruhuma hasetle bakamaz.

Onların düşmanı da dostu da değilim. Her biri hak ettikleri yerde duruyorlar içimde. Bildiğim tek şey varsa, o da sevgimi kazanmaları için, doğmuş olmalarının yetersiz olduğudur. Sevgimi hiç kimseye laf olsun diye, sebepsiz yere veremem. Şans eseri yanımdan geçen, yanımda duran, yanımda doğup yaşayan kimse onun sahibi olamaz. Ben sevdiğim insanlara sevgimle şeref veririm. Şeref ise kazanılması gereken bir şeydir. Bunun yolu da söyleneni düşünmek, istenileni söylemek, emredileni istemek, kısacası yaşamak için yerde sürünmeye rıza göstermek olamaz.

Artık, insanlar arasından arkadaşlar seçeceğim. Ama arkadaşlar, köleler veya efendiler değil. Sevgimin temeli olan hürmetle bağlanacağız birbirimize, mecburiyetle değil. Gönlümün istemediğini yapmayacağım. Gönlümün istediğini seçeceğim ve seçtiklerimi sevip onlara hürmet etmesini bileceğim. Onların ne esiri, ne de hakimi olacağım. Onlara ne emredeceğim, ne de itaat... Onlarla istediğim zaman, daha doğrusu karşılıklı arzularımız mevcut olduğu zaman ve arzularımızın devamı süresin-

ce; el sıkışacağız, el ele tutuşacağız, sevişeceğiz. Karşılıklı arzularımız mevcut olduğu zaman ve arzularımızın devamı süresince yan yana ve yalnız olacağız. İnanıyorum ki herkes ruhunun tapınağında yalnızdır ve yalnız olmalı, yalnız bırakılmalıdır. Bırakın herkesin içindeki bu mabet dokunulmamış, lekelenmemiş olarak kalsın. Bırakın insanlar istedikleri elleri, istedikleri sevgi ve şiddetle sıksınlar. İnsanların mukaddes mabetlerinin kutsal eşiğinden içeri, onlara rağmen adım atmayın...

"Biz" kelimesi ilk kelime, bilinen ilk şey olamaz, olmamalıdır. Bu kelime insanların ruhuna "BEN"den evvel yerleştirilmemelidir. Yoksa bir canavar haline gelir. Yeryüzünün bütün kötülüklerinin kökü; insanın insanlar tarafından istismar edilmesinin, insanların insana inanılmaz işkenceler yapabilmesinin sebebi olur yoksa bu kelime.

"Biz" kelimesi, insanın her bir yanının alçı ile kaplanması gibidir. Onu önce bir taş gibi sertleştirir ve altındaki her şeyi kısa zamanda tahrip eder. Beyaz beyazlığını, siyah siyahlığını kaybeder ve her renk alçının kirli griliği içinde boğulur.

Ahlâktan yoksun kişilerin, iyi insanların erdemine ve güçsüzlerin, muktedir insanların kuvvetine el uzatmasını; ahmakların, düşünen kafaların irfanına ortak olmasını, kısacası meziyetin alabildiğine alçaltılıp kabahatin alabildiğine taltif edilmesini temin eden tek şey yine bu "Biz" kelimesidir.

Bütün ellerin, en kirlisinin bile mıncıklamaya hak kazandığı anda saadetimin ne kıymeti olabilir? Aptalların bile el uzattığı yerde aklımın, sefil ve güçsüzler de dahil olmak üzere bütün yaratıkların tahakkümü altında

kalan hürriyetimin ne kıymeti olabilir? Ve yalnız eğilerek, itaat ederek; hürmet etmediğim kişilerin hürmet etmediğim fikirlerini kabul edeceksem, hayatımın ne kıymeti olabilir?

İşte ben, bana rağmen bana kabul ettirilmeye çalışılan bu iğrenç bataklığın üstesinden geldim. Ben, "Biz" denen korkunç hayaleti; esaret, çapulculuk, sefalet, cehalet ve hayasızlıktan gelen bu rezalet kelimeyi ezdim, çiğnedim, mağlup ettim.

İşte gerçek kudretin gerçek yüzünü görüyorum şimdi. Bu kudreti toprağın üzerinde yüceltiyorum. Bu kudreti insanlar var oldukları günden beri aramışlar. Bu bilinmeyen kudret onlara saadet, huzur ve gurur vermiş.

Bu kudret, bu tek kelime, bu sihirli güç: "BEN."

12

BEN KELİMESİNİ, evimde bulduğum kitapların ilkini okurken gördüm. Mânâsını anladığım anda kitap elimden düştü, ağlamaya başladım. Ben, hayatında gözyaşı tanımayan ben, hıçkırıklarla ağladım. Bu hıçkırıklarımın sebebi bu kelimeyi tanımadan yaşamaya mahkûm edilen kardeşlerime duyduğum acıma hissi, onlar için duyduğum ıstırap idi.

Lanetim olarak vasıflandırdığım içimdeki kutsal şeyin ne olduğunu anlamıştım artık. En büyük ve istisnaî meziyetimin, suçlarım ve büyük günahlarım olduğunu ve bütün bu suç ve günahlara rağmen kendimi hiçbir zaman suçlu ve günahkâr addetmememin sebebini anlamıştım artık. Asırlarca süren bir kırbaç ve zincir rejiminin bile insanın içindeki ruhu ve hakikat duygusunu öldüremeyeceğini anlamıştım artık.

Günlerce daha birçok kitap okudum. Sonra, Altın Kız'ı çağırarak okuduklarımı ve okuduklarımdan öğrendiklerimi ona da anlattım. Uzun süre dalgın dalgın gözlerimin içine, bir şeyler düşünen, bir şeyler bulmaya çalışan gözlerle baktı ve söylediği ilk şey şu oldu:

"BEN, SENİ SEVİYORUM!"

"Sevgilim benim, biliyor musun insanlar için isimsiz olmak hoş bir şey değil? Eski zamanlarda her insanın bir diğerinden ayrılmasını temin eden bir ismi varmış. Biz de kendimize birer isim seçelim. Binlerce, binlerce sene evvel yaşamış bir adam hakkında bir kitap okudum.

Onun ismini almak istiyorum. Bu adam tanrıların ışığını alıp insanlara getirmiş ve insanlara yaratıcı olmanın yolunu göstermiş. Ve ışığı bulan herkes gibi o da ıstırap çekmiş. Bu adamın ismi Prometheus'muş."

Altın Kız, "O zaman senin ismin artık Prometheus olsun." dedi.

İlâve ettim:

"Bir de bir tanrıça hakkında bir kitap okudum. Bütün tanrıların ve toprağın anası olan tanrıça. Onun ismi de Gaea imiş. Altın Kızım senin ismin de Gaea olsun, çünkü sen de yeni yaratıcıların anası olacaksın."

"Olsun," dedi Altın Kız.

Şimdi ileriye bakıyorum. İstikbalim önümde pırıl pırıl. Alevler Azizi beni kendisine varis seçtiği vakit ileriyi çok iyi görmüş. Ondan evvel gelen ve hep aynı sebep uğruna ölen bütün azizler için beni varis seçmişti. Her birinin sebepleri ve buldukları hakikate verdikleri isim ne olursa olsun katlanılan eziyetler, işlenilen günahlar hep aynı kelime içindi.

Burada, kendi evimde yaşayacağım. Rızkımı topraktan, kendi ellerimle ve kendi alın terimle çıkartacağım. Kitaplarımdan, meçhul kalmış birçok sualime cevaplar bulacağım. Önümdeki senelerde geçmişin başarılarını yeni baştan canlandıracağım. Bana açık, fakat kardeşlerime ebediyen kapalı olan bu başarıları daha da ilerleteceğim. Kardeşlerim bu duruma hiçbir zaman ulaşamayacaklardır. Çünkü onların kafaları aralarında bulunan en zayıf ve en aptal olanlarının seviyesine getirilmiştir.

Bulmuş olduğum kuvveti insanların eskiden de bildiklerini öğrendim. Bu kuvvete elektrik derlermiş. En

büyük keşiflerini hep bu kuvvet sayesinde yapmışlar. Bu evi de duvardaki yuvarlak camlardan gelen ışıkla aydınlatırlarmış. Bu ışığı meydana getiren aleti de buldum. Onu tamir edip tekrar çalışır hale getireceğim. Bu kuvveti taşıyan telleri kullanmasını öğreneceğim. Ondan sonra evimin etrafına ve ona gelen yollara bu tellerden bir engel kuracağım. Bu, kardeşlerimin asla geçemeyecekleri granit bir duvardan daha sağlam, ışıktan bir örümcek ağı olacak. Onların kabarık sayılarından başka, benimle savaşacak hiçbir şeyleri yok. Benim ise aklım var.

Ondan sonra burada, bu dağın tepesinde; altımda toprağım üstümde ise sadece güneş olduğu halde kendi hayatımı yaşayacağım. Gaea, karnında benim çocuğumu taşıyor. Oğlumuzu insan gibi yetiştireceğiz. Ona "BEN" demesini ve söylediği kelimenin haysiyetini taşımasını öğreteceğiz. Alnı açık yürümesini, sadece kendinden mesul olmasını öğrenecek. Kendi kendine hürmet etmesini öğrenecek.

Bütün kitapları okuyup her şeyi öğrendiğim, evim hazır olup toprağım sürüldüğü vakit, son bir defa olarak doğduğum lânetli şehre gideceğim. Enternasyonal 4-8818'den başka ismi olmayan arkadaşımı yanıma çağıracağım. Onunla birlikte onun gibi olan diğer arkadaşlarımı da çağıracağım. Sebepsiz yere ağlayan Kardeşlik 2-5503, geceleri imdat isteyen Sağlamlık 9-6347 ve birkaç tane daha... Ruhları daha ölmemiş ve kardeşlerinin boyunduruğu altında ıstırap çeken bütün kadın ve erkekleri çağıracağım. Beni takip edecekler. Onları ormanıma getireceğim. Ve burada, bu meçhul arazinin üstünde ben ve onlar, ben ve ruhları ölmemiş arkadaşlarım, insanlığın yeni tarihinin ilk sayfalarını yazacağız.

İşte önümdeki şeyler bunlar... Ve burada, zaferin eşiğinde dururken son defa olarak arkama bakıyorum. Kitaplardan öğrendiğim insanlık tarihine bakıp düşünüyorum. Bu uzun tarihi yöneten şey insanların hürriyet duygusudur. Fakat hürriyet nedir? İnsanın hürriyetini kaybetmesi, hürriyetinden yoksun olması ancak diğer insanlarla, kardeşleriyle olan münasebetinde serbest olmaması halinde ortaya çıkıyor. Demek ki insanlar, birbirleri veya kardeşleri ile olan ilişkilerinde hür olabilmeli. Aksi takdirde onlardan uzaklaşmalıdırlar. Demek ki insanların kardeşlerine karşı koruyacakları bu serbest olmanın adıdır hürriyet.

İlk başlarda insan tanrılara esirmiş. Bu esaretin zincirlerini koparmayı zamanla başarmış. Sonra kralların esiri olmuş. Fakat onların da zincirlerini koparmış. Bu sefer doğumunun, ecdadının, ırkının esiri olmuş. Ne var ki bu zincirleri de koparması çok uzun sürmemiş. Bütün kardeşlerine ne tanrıların, ne kralın, ne de diğer insanların elinden alamayacağı bir hakka sahip olduğunu bildirmiş. Karşısındakilerin sayısı ne olursa olsun bu hakkı kimsenin ondan alamayacağını söylemiş. Çünkü sahip olduğu hürriyetini en tabiî hakkı olarak kabul ediyor ve bu hakkın üstünde başka bir hak tanımıyormuş. Ve insan, işte, asırlardan beri kanı ile sulanan hürriyetin eşiğinde durmuş.

Ne var ki bir gün, bütün bu kazandıklarını verip ilk başladığı yerden de çok gerilere düşen bir noktada buluvermiş kendini. Onu bu hale getiren hâdise ne imiş? Hangi kuvvet, nasıl bir felâket insanların mantığını silip süpürebilmiş? Hangi kırbaç onlara utanç ve zilletle diz çöktürmüş? Evet, işte bütün bu kötülüklerin kökünde

"Biz" kelimesi var. İnsanları bir anda bu seviyeye düşüren bu garip ve lânetli kuvvet, bu "BİZ" kelimesi.

İnsanlar bu lanetlenmiş kuvvete boyun eğince, işte o anda, her bir kademesi ayrı bir insanın düşüncesinden meydana gelmiş, asırların yapısı üstlerine çökmüş. Oysa milyonlarca insan, tek tek ve asırlar süren bir emekle, ruh ve düşünce birliği halinde mücadele ederek meydana getirmişler bu yapıyı.

Ancak bu eserin sahiplerinin çocukları, torunları itaat etmeye, bir başkası için yaşamayı kabul etmeye ve başkasının buyruğunu kanıksamaya başlayıp da kendilerini ve nefislerini korumak için her türlü silahtan mahrum kalınca, atalarının yolunda yürüyemeyip bu muazzam yapıyı ve onlara büyük fedakârlık ve meşakkatle temin edilen hakları koruyamaz hale gelmişler.

Böylece dünya üstündeki bütün iyi düşünceler, akıl ve ilim yok olmuş. İşte, insanlar, sayılarının fazlalığından başka hiçbir şeyleri olmayan insanlar; çelik kuleler, uçan gemiler, kudretli teller üzerindeki hakimiyetlerini de böylece kaybetmişler.

Belki daha sonraları, bu kaybedilen şeyleri telâfi edecek akla ve cesarete sahip kişiler dünyaya gelmiştir. Belki bu insanlar, Alimler Meclisleri'nin önüne de çıkmışlardır. Ama şurası muhakkaktır ki aynı sebeplerden dolayı onlara da bana davranıldığı gibi davranılmıştır.

Fakat hâlâ, çok eskiden; o şerefsiz intikal yıllarında, insanların nereye gittiklerini nasıl göremediklerine ve büyük bir korkaklık ve gafletle gittikleri yolda nasıl inatla ilerlediklerine şaşarım. Şaşarım, çünkü "BEN" kelimesini bilip de ondan vazgeçmekle ne kaybettiklerini idrak edemeyen insanların var olmasına inanmak çok zor. Fa-

kat ne yazık ki insanlığın gerçek hikâyesi işte budur. Ben melun şehirde yaşamış bir insan olarak insanın, başına böyle bir felâketin gelmesine nasıl müsaade etmiş olduğuna tüylerim ürpererek şaşıyorum.

Eğer o günlerde, "BEN" kelimesinden vazgeçmek istemeyen birkaç aklı başında ve temiz ruhlu insan var idiyse, -ki mutlaka vardı- gelen tehlikeyi görüp de ona mâni olmamaktan dolayı kim bilir ne kadar büyük bir ıstırap çekmişlerdir? Hattâ karşı koyup, ikaz etmişlerdir. Ama insanlar onların ikazına hiç aldırış etmemiş olacaklar ki sonuç vermemiş bu gayretleri. Ve bu temiz ruhlu bir avuç insan, ümitsiz bir savaşa katılarak sancakları kendi kanlarına bulanmış olarak yok olmuşlar. Yok olmayı kendileri istemişler, çünkü sonucu onlar daha o günden biliyorlarmış. Asırların ötesinden onlara saygımı yollarım.

Elimdeki sancak onların sancağı, dudaklarımdaki türkü onların türküsüdür. Gecelerinin ümitsiz olmadığını ve kalplerindeki üzüntünün ebedî olmayacağını onlara bildirmek kuvvetine sahip olabilmeyi arzu ederdim. Çünkü kaybettikleri savaş hiçbir zaman kaybedilemez. Çünkü kurtarmak için uğrunda öldükleri şey hiç bir zaman ortadan kalkamaz. Ve çünkü bütün karanlık günlere, insanların yapmaya muktedir oldukları bütün kötülüklere ve ayıplara rağmen, insanoğlunun ruhu bu dünyada yaşayacaktır. Belki bir müddet bu ruh aciz ve pasif kalır. Fakat sonunda muhakkak canlanıp dirilecek ve mevcudiyetini bütün ağırlığı ile hissettirecektir. Bir an için zincire vurulmuş bile olsa, o zincirleri de koparmaya muktedirdir insanoğlu. Ve insan yaşayacaktır. İnsanlar değil, "İNSAN" bu dünyadan yok olmayacaktır hiç-

bir zaman.

Burada, bu dağın tepesinde; oğullarım, ben ve seçtiğim arkadaşlarım yeni toprağımızı ve kalemizi kuracağız. Burası; ilk başında kayıp, saklı ve güçsüz görünen fakat her gün atışları daha hızlanan kalbi olacak dünyanın. Ve ismi, dünyanın her bir köşesinden duyulacak. Yeryüzündeki bütün yollar dünyanın en iyi kanını kapımın önüne getiren damarlar gibi olacak. Bütün kardeşlerim ve kardeşlerimin Meclisleri bunu duyacaklar fakat bana karşı kudretsiz olacaklar. Ve nihayet; dünyadaki bütün zincirleri koparacağım, esir şehirlerini haritadan sileceğim gün gelecek. İşte o zaman benim evim, her insanın hür bir şekilde var olmak hakkına sahip olduğu bir dünyanın başkenti olacak.

Ben, oğullarım ve seçtiğim arkadaşlarım o günün gelmesi için savaşacağız. İnsan hürriyeti, insan hakları, insan hayatı, insan haysiyeti için çarpışacağız.

Ve buraya, kalemin kapılarına, benim sancağım ve işaretim olan kelimeyi yazacağım. Savaşta hepimiz ölsek bile bu kelime yok olmayacak, ölmeyecek. Bu kelime dünya üzerinden hiçbir zaman silinemez ve silinmeyecek. Çünkü bu kelime, üzerinde yaşayan insanlarla beraber dünyanın kalbi, mânâsı ve haysiyetidir.

Evet bu kutsal kelime:

"BEN"